

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

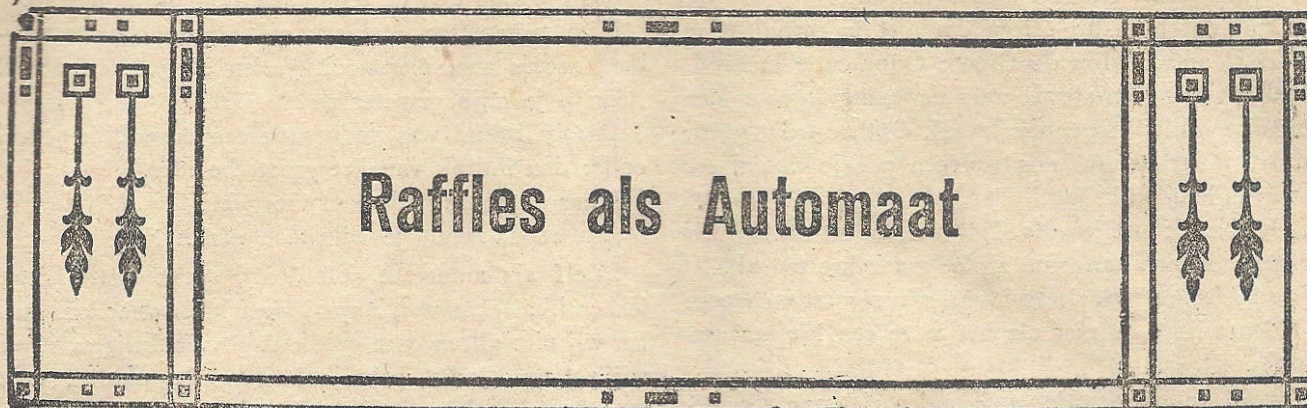
No. 100

Raffles als automaat

10 Cents
België 25 Centimes

Achter Baxter stormde met luid geschreeuw de heele bende detectives aan.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een geheimzinnig werk.

Een hoogst welluidend trompetgeschal klonk uit een der villa's aan de Cumberland-street, zóó luid, dat de voorbijgangers bleven staan en met verwondering naar de aangename tonen luisterden, totdat deze verstomden.

Wie de kunstenaar was, wist niemand te zeggen, en de slanke gestalte, die elegant gekleed was en met een spottend lachje naar de toehoorders keek, toonde ook niet het minste verlangen om met het publiek nader kennis te maken, want het was niemand anders dan Lord Edward Lister, bijgenaamd Raffles, de Grootte Onbekende.

„Bravo, Edward,” riep Charly Brand, toen zijn vriend en meester de trompet neerlegde. „Je kunt nu spoedig als kunstenaar optreden en ik wil daarbij gaarne je impressario zijn!”

„Verveelt je het leven dan, dat wij thans leiden?” vroeg lord Lister lachend. „Ik geloof niet, dat je ergens een gemakkelijker betrekking als secretaris zult vinden!”

„En ook geen getrouwer vriend,” antwoordde Charly Brand. „Nee, nee, dat is het niet, maar als ik je zoo rustig hoor spelen, dan begin ik te gelooven, dat je den lust verloren hebt om je in avonturen te steken.”

Raffles 100.

„Om als arm muzikant door de wereld te reizen?” vroeg Edward Lister, terwijl hij een sigaret opstak.

„A propos, hoe is het met onze kas gesteld, Charly?”

De secretaris bladerde in zijn zakboekje.

„Wij hebben in het geheel nog tweehonderd pond,” antwoordde hij met klagende stem.

„En als die op zijn, dan zitten wij weer op zwart zaad,” antwoordde Edward Lister, terwijl hij zijn trompet weer opnam. En onmiddellijk daarop hoorde men de tonen van: „O, mijn lieve Augustijn, alles is weg!”

Charly Brand keek meer wanhopend dan vroolijk.

„Ik begrijp je niet, Edward! Hoe kunt ge nog zoo vroolijk zijn? Onze geldelijke toestand baart mij groote zorgen!”

„Heb je ooit honger geleden, sedert je bij mij bent?”

„Spreek zoo niet, Edward,” verzocht Charly Brand. „Ik weet wel, dat je reeds weer over een of ander plan, waardoor onze kas weer gevuld kan worden, nadenkt.”

„Mijn liefje, wat wilt ge nog meer,” gaf de trompetten antwoord.

„Ik ben bezorgd,” zoo ging de jonge man voort,

„voor je welzijn en veiligheid. Je weet, dat de inspecteur van politie Baxter je steeds vervolgt!”

„Och, dat doet hij alleen om niet te corpulent te worden,” antwoordde de Groote Onbekende lachend. „Veel beweging en steeds weer beweging is voor hem het eenige middel tegen die kwaal. Onthoud dat goed, Charly. Maar het zal nog wel een poosje duren, eer hij mij in handen krijgt!”

„Dat ben ik met je eens, Edward, en tot nu toe was het geluk steeds aan onze zijde; maar het toeval...”

Lord Lister streek de asch van zijn sigaret en vroeg: „Leiden wij thans niet als het ware een kluzenaarsleven?”

Terwijl de aristocratie van Londen zich aan zee vermaakt, zitten wij hier en maken een beetje muziek!”

„Dat is het juist, wat ik niet begrijpen kan,” antwoordde Charly Brand. „Sedert drie weken beoefen jij een kunst, die je tot dusverre koud liet. Maar waarom doe je dat, als het niet je eenig doel is, om den tijd er mede te dooden?”

„Zacht wat, mijn jongen, wie heeft dat beweerd? Doelloos is er op de wereld niets, onthoud dat goed, en je moest het reeds lang opgemerkt hebben, dat ik mij nooit met beuzelarijen ophoud.

Geloof mij, dat dit voorwerp” — hij wees naar de trompet — „mij menigen zucht gekost heeft!”

„Ja, ja, dat geloof ik wel,” zei Charly. „Maar zeg mij dan toch eindelijk wat al dit geblaas beteekenen moet.”

„Dat is heel eenvoudig! Ik wil het bedrag, dat ons nog overgebleven is, daarmede tien-, ja zelfs honderdvoudig verdubbelen.”

Na dit antwoord keek de jonge man hem aan.

„Daar begrijp ik niets van!” riep hij.

„Misschien wel, als je dit gelezen hebt.”

Edward Lister haalde uit zijn zak een dichtgevouwen courant en overhandigde die aan zijn vriend.

De oogen van dezen waren weldra op een vet gedrukte annonce gevestigd, die luidde als volgt:

„Internationale tentoonstelling van muziek-instrumenten, in de groote zaal van het Hotel Atlantiek, vanaf den vijftienden tot en met den dertigsten September.

Mededingen kunnen alle mechanisch-automatische kunstwerken. Mededingers gelieven zich te wenden tot het bestuur der tentoonstelling: Lord Clife, Lord Rogers, inspecteur van politie Baxter.”

„Baxter moet er natuurlijk altijd bij zijn,” bromde Charly, en legde de courant weer op tafel.

„En wat is nu je plan?” vroeg hij zijn vriend.

„Deelnemen aan de tentoonstelling, mijn jongen.

Mijn trompetter-automaat zal een kunstwerk worden, zooals men nog nooit gezien of gehoord heeft. Begrijp je mijn getoeter nu?”

Charly Brand was gedurende een oogenblik geheel onder den indruk van het grootsche idee.

Maar na eenig nadenken vroeg hij:

„Edward, kerel, je wilt toch niet...?”

„Zelf als automaat optreden”, sprak Lord Lister lachend. „Zeker wel, mijn jongen! En daardoor zullen wij niet alleen onze geldkast gevuld krijgen, maar wij zullen ook het geheele Londensche publiek weer eens hartelijk laten lachen!”

„En als men het bedrog ontdekt?”

„Dat kan niet gebeuren, dear boy, zoolang als jij de rol, die je toebedacht is, goed speelt!”

„Wat belijft?”

Charly was zoo verrast, dat zijn mond bleef openstaan en dat hij met een paar groote oogen zijn overmoedigen vriend aankeek.

„Mij — heb je — ook — een rol — toebedeeld?” vroeg hij.

„Ja zeker, mijn waarde”, antwoordde de Groote Onbekende.

„Getrouw aan het oude spreekwoord, dat gedeelde vreugde dubbele vreugde is, heb ik niet gearzeld, je een rol toe te deelen. Maar de zaak is zoo onschuldig, dat wij voor niets behoeven te vreezen!”

„Jawel, maar wat moet ik er bij doen?” vroeg Charly Brand.

„Jij zult als impressario van den trompetter-automaat optreden, mijn jongen! Een betrekking, die menigeen je benijden zal.”

„Ik begrijp de zaak nog altijd niet”, beweerde de jonge man.

„Begrijp niet — begrijp niet —” riep Lord Lister. „Mijn God, iemand, die, naar ik meen, in het volle bezit is van zijn vijf zintuigen, zou zoo moeilijk iets kunnen begrijpen?”

Als ik zeg trompetter-automaat, dan spreekt het toch van zelf, dat deze als een mechanisch kunstwerk verschijnen moet en dat er voor de regeling van het toestel een mensch noodig is. Ik zou den eersten den besten dienstman ook daarvoor kunnen gebruiken!”

Charly Brand had zijn grooten meester en vriend nog nooit zoo woedend gezien en haastte zich om te zeggen:

„Vergeef mij, Edward, je weet, hoe genegen ik je ben, ook als ik niet altijd direct je plannen begrijp. Het spreekt van zelf, dat ik de rol op mij neem!”

„Wel, dan is het all right!” zei John C. Raffles, die nu weer kalm was geworden.

„Ik heb alle respect voor de Londensche politie, maar om zulk een bewonderenswaardig kunstwerk te beoordeelen, is zij te dom. Verwonderen zullen zich de Lords en Pears zeer zeker wel.”

„Meen je werkelijk, dat er geen gevaar aan verbonden is?” vroeg de jonge man.

„Daar ben ik van overtuigd.”

„Dan ben ik gaarne bereid”, antwoordde Charly Brand.

„Zeker des te eerder, omdat ik de aangenaamste rol aan jou overlaat”, lachte Edward Lister.

„Je zult aangezien worden voor een wonderdier. Maar nu ter zake, mijn jongen, want wij hebben nog zeer veel te doen voordat wij de winst kunnen binnenhalen.

Ik geloof, dat onze tweehonderd pond toereikend zullen zijn om de kosten te bestrijden! Ga dus naar de bank en haal ze. Aan het Noorderstation kunt gij mij treffen!”

„Moeten wij dan op reis gaan?”

„Ja zeker, Charly. Als gij mijn raad opvolgt, dan zullen wij ons doel wel bereiken. Je kunt toch ook wel begrijpen, dat wij ons kunstwerk te Londen niet gereed kunnen maken. De journalisten zouden dag en nacht om ons heen zijn.”

Charly Brand erkende dit, kreeg zijn hoed en nam de cheque, die Lord Lister intusschen gereed had gemaakt en verliet het vertrek.

Maar John C. Raffles zette zich gemakkelijk neer en rookte zijn sigaret.

„Hij is toch een goede jongen, slechts een weinig angstig als het iets nieuws betreft. Ik heb er lang genoeg aan gewerkt. O! mijnheer de inspecteur van poli-

tie Baxter gelooft misschien dat John C. Raffles bang geworden is! Je hebt lang genoeg rust gehad en dat zou nadeelig voor je gezondheid kunnen zijn!”

Na het uitspreken dezer gedachten stond hij op, belde en liet zich door den ouden bediende een handtasch geven, waarin hij, behalve zijn trompet, slechts eenige kleinigheden deed.

„Ik moet eenige dagen op reis, Fred,” zeide hij en gaf den getrouwen bediende de hand.

„Als er brieven mochten komen, stuur ze dan aan het adres van den koperslager John Selfar, poste restante Woodford.—”

Daarna ging hij naar het Noorderstation, waar Charly Brand reeds op hem wachtte.

De eerstvolgende trein bracht hen naar de kleine stad.

Niemand van de inwoners van Woodford kon denken, dat onder het masker van den koperslager John Selfar, de beroemde en gevreesde John C. Raffles, de Groote Onbekende, stak.

In een blauwe kiel werkte hij met Charly Brand als een werkelijke koperslager, van den vroegen morgen tot den laten avond. Het was spoedig bij al de inwoners bekend, dat hij aan een groot kunststuk werkte; maar van dat werk zelf kreeg men niets te zien.

Het natuurlijke gevolg daarvan was, dat het aantal nieuwsgierigen, die overdag naar zijn werkplaats gingen, steeds kleiner werd, totdat zij eindelijk geheel wegbleven.

Hun meening was, dat de oude Selfar een dwaas was, en de Groote Onbekende lachte daarom.

„Zoo gaat het in de wereld,” zei hij tot Charly. „Wat de nieuwsgierigheid niet weet te beoordeelen, wordt eenvoudig voor iets gekks verklaard.

Maar daarop is het oude spreekwoord van toepassing: wie het laatst lacht, lacht het best en in dit geval denk ik dat te doen. — — —”

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een belangrijke brief.

De inspecteur van politie Baxter leefde, om zoo te zeggen, tusschen hemel en aarde, dat wil zeggen, hij was voor een gedeelte zeer trotsch op de eervolle benoeming tot president van de internationale tentoonstelling van muziekinstrumenten, doch voor het overige gedeelte was hij niet zeer tevreden over de drukke correspondentie en het beantwoorden daarvan.

Ook heden lag er weer een groote stapel brieven voor hem; zijn secretaris, de detective Marholm, bijgenaamd „de vloot”, zat tegenover hem en woedend zwaaide hij met het radeermes heen en weer.

„De duivel hale deze vervloekte tentoonstelling!” riep hij eindelijk, om zijn hart eens lucht te geven, want de „vloot” nam niet de minste notitie van zijn lawaai.

Deze had zich een versche pijp aangestoken en las in de „Times”.

„Goddam, je kon mij ook wel een weinig helpen!” riep hij woedend tot zijn overbuurman.

Marholm deed, alsof hij niets hoorde en las kalm verder.

Een dozijn brieven vlogen langs de courant over de advertenties, die hij juist bijzonder aandachtig las.

„Lees dit!” riep Baxter.

Marholm antwoordde niet, vouwde de courant dicht en las nu de brieven met attentie door.

„Hm, hm,” bromde hij eindelijk. „Allen aan het adres van den president Mr. Baxter, maar geen enkele voor den inspecteur van politie van Scotland-Yard. Het doet mij leed, inspecteur, maar die rommel interesseert mij niet. Als het een moord of andere misdaad betrof.....”

En met deze woorden schoof hij de brieven terug.

Baxter was sprakeloos.

„Je bent een ellendeling!” schreeuwde hij hem toen sloeg met de vuist op tafel.

„Ik ben ten minste niet eergierig,” antwoordde de

„vloot”, „en ik heb er geen zin in om werk voor anderen te doen.”

Baxter keek hem minachtend aan en las verder.

De onaangename stilte werd afgebroken door de komst van twee agenten, die een nog jeugdigen man naar binnen brachten.

Zijn van hartstochten sprekend gelaat, zijne fonkelende oogen en zijn brutaal optreden bewezen genoegzaam dat men te doen had met een vertegenwoordiger van het Londensche misdadigersgilde.

„Wat wilt ge?” vroeg de hoofdman van Scotland-Yard.

De misdadiger voelde zich onmiddellijk op zijn gemak en er speelde een ironisch lachje om zijn mond, toen hij voor den inspecteur een buiging maakte.

„Vergeef mij, mijnheer de president, ik wilde —”

Als een aangeschoten leeuw sprong Baxter van zijn stoel op.

„Wat wilt ge?” riep hij. „Mij ook nog persoonlijk lastig vallen? Er uit! zeg ik. Wend u tot Lord Clife of loop naar den duivel! maar laat mij met rust!”

„Zeer gaarne, mijnheer de president,” zeide de vreemdeling lachend. „Ik zou zeker niet gekomen zijn als deze beide domkoppen —” hij wees naar de agenten — „mij niet met geweld medegenomen hadden.”

„Maar mijnheer de inspecteur!” riep een der agenten, „de man heeft — — —”

„Een rad in het hoofd, dat zie ik wel,” schreeuwde Baxter. „En zulke gekken brengt gij hier naar Scotland Yard? Goddam, heb je niets anders te doen? Er uit, zeg ik!”

Met een geopende schaar liep hij naar den vreemdeling toe, die zich oogenblikkelijk losrukte en met een sprong bij de deur stond.

„Dag mijnheer de president,” riep hij, trok de deur open en spoedde zich weg.

Ter zelfdertijd hoorde men in de gang een luid ge-

schreeuw; de deur werd opengesmeten en een kogelronde heer naderde het schrijfbureau van den inspecteur.

Dit was zoo bliksemsnel gebeurd dat de beide agenten verbluft stonden te kijken.

De dikke heer was vlak voor den inspecteur neergevallen en de agenten hielpen hem weer op de been.

„Drommels, inspecteur,” riep hij woedend, „wordt men altijd op zulk een vreemde manier hier in Scotland-Yard ontvangen? Men is hier toch niet in een gekkenhuis?”

„Sir, wat zegt u daar?” riep Baxter woedend. „Scotland-Yard een gekkenhuis? Dat zal u duur te staan komen! Marholm maak er proces-verbaal van op! Het is een groote belediging voor de Koninklijke politie!”

Marholm haalde lachend papier en schrijfgereedschap.

„Uw naam?” vroeg hij den dikken heer.

„Mr. Ralf Houston.”

„Wat verlangt u?”

„Hij wil zijn onzin uitkramen!” riep Baxter en sloeg met de vuist op zijn bureau. „De duivel mag de tentoonstelling halen; geheel Engeland is daardoor in wanorde geraakt!”

„Ik wil mijn gouden horloge en ketting, die de dief mij ontstolen heeft!” riep Sir Houston en wees met zijn vinger naar zijn vest, waaraan nog de haak van den ketting hing.

De inspecteur van politie keek den vertoornenden heer aan.

„Wat zegt u? Heeft men u bestolen? Nu, midden op den dag? Dat noem ik een groote brutaliteit!”

„Dat is het ook,” bromde de dikke en wischte zich het zweet van het voorhoofd. „Gelukkig hebben uwe agenten den dief op heeterdaad betrapt! Maar waar is de spitsboef toch?”

Hij keek verwonderd om zich heen.

„Zou het misschien die lompe kerel geweest zijn, die zoo'n haast had, hier weer weg te komen en die mij omver liep?”

„Zeker!” riep de „vloer”, die zijn lachen niet bedwingen kon. „Men kon het dien kerel wel aanzien, dat hij een zakkenroller was!”

„Het was Knickerjonny!” riep een der agenten.

„Wat, Knickerjonny?” vroeg de inspecteur.

„Hadden wij dezen aartsdeugniet eindelijk gesnapt? en laat gij — —” schreeuwde hij woedend tot de agenten — „hem weer ontvluchten?”

„U zelf hebt daartoe order gegeven”, antwoordde de „vloer”.

„Wel ja, omdat ik dacht — dat de man kwam — maar, waarom heb je dat niet dadelijk gezegd?”

„Omdat u de agenten niet aan het woord hebt laten komen”, antwoordde Marholm.

„Nu, hoe staat het met de Pinkepinke?” vroeg Mr. Houston en maakte met zijn vingers de beweging van iemand, die geld telt.

„Dus u wilt geld hebben”, vroeg de inspecteur. „Maar waarvoor?”

„Dat is een domme vraag! Voor mijn horloge en ketting, die u den dief hebt laten medenemen. Met twaalf pond sterling ben ik tevreden en als u den kerel nog in handen kunt krijgen, dan geef ik u dat bedrag met genoeg terug.”

De arme Baxter werd zoo bleek als de dood.

„Loopt den kerel achterna en laat je niet eerder weer zien, dan nadat je hem gepakt hebt!” riep hij.

„Wel, dan moogt u de mannen gerust drie maanden salaris vooruitbetalen”, zei Marholm lachend.

Baxter kon op dit oogenblik geen woord spreken. Hij wenkte alleen met de hand en de beide agenten verlieten het vertrek.

„Dus twaalf pond?” vroeg hij Mr. Houston. „Die zal ik u geven, maar alleen onder voorwaarde, dat u het geval verzwijgt.”

Baxter legde het gevraagde bedrag voor Mr. Houston neer.

„De zaak blijft dus geheel onder ons?” vroeg hij nogmaals.

„Hm, hm”, kuchte deze, „daarvoor bestaat eigenlijk geen reden. De journalisten verkeerden bijna allen met mij en zouden voor de mededeeling van dit nieuws mij zeker gaarne een mand champagne willen geven!”

„Maar dat zult u toch zeker niet doen, waarde Mr. Houston?” vroeg de inspecteur op smeekenden toon.

„Daarover zouden wij nog kunnen onderhandelen. U weet toch wel, dat wij, koffiehuishouders, altijd streng bespionneerd worden door Scotland Yard? Als wij een halve minuut na den vastgestelden tijd sluiten, dan komen uw beambten en dat kost ons een pond sterling.

„Als u nu en dan eens een oog wilt dichtdrukken —”

„Zeker, waarde Houston, beide oogen!”

„Wel, dan is het all right, dan zwijg ik als het graf.”

„Mr. Houston”, riep Marholm nu, „ik moet u er opmerkzaam op maken, dat gij u schuldig maakt aan het omkoope van een ambtenaar!”

„Ezel!” bromde Baxter en wierp Marholm een verpletterenden blik toe.

„Kom, kom, mijnheer de secretaris, wees niet zoo streng! Overtuig u er zelf van, hoe aangenaam het is, voor en na eens in mijn café te komen zitten en welk een uitmuntende keuken ik heb. U zult mij ten allen tijde welkom zijn!”

Marholm antwoordde niets op deze nieuwe omkoo-perij, maar zijn lachje toonde duidelijk aan, dat hij van de uitnoodiging van Mr. Houston bij de eerste gelegenheid gebruik zou maken.

Zeer tevreden gesteld streek deze de twaalf pond sterling op en reikte den inspecteur de hand.

„Zooals afgesproken, Mr. Baxter! U drukt een oogje dicht en ik houd den mond!”

„Haha”, lachte de „vlo”, „ons gevreesd Scotland Yard is een doofstommeninstituut geworden! Wel, wat kan het mij schelen! Ik houd mij aanbevolen, Mr. Houston. Als u eens varkenskrabbetjes met zuurkool hebt, dan weet u ons telefoonnummer!”

„Ik zal ervoor zorgen, mijnheer de secretaris! Ik houd mij aanbevolen, mijnheer de inspecteur!”

En met diepe buigingen ging de caféhouder de deur uit.

„Goddank”, riep Baxter, „dat is goed afgelopen. De drukte met de tentoonstelling kost mij, behalve al het verdriet, ook nog twaalf pond sterling!

Ik zal blij zijn, als het afgelopen is. Maar als er weer iemand komt om mij nogmaals zulk een eerepost aan te bieden, dan weiger ik dat eenvoudig!”

„Ja, ja,” beweerde Marholm, terwijl hij een versche pijp opstak, „als het den ezel te goed gaat, dan danst hij op het ijs.”

Baxter scheen deze uitdrukking niet te hooren en raapte eindelijk de weggeworpen brieven weer op.

Plotseling begon hij luidkeels te lachen.

„Stapelgek!” riep hij, terwijl hij de „vlo” een brief toewierp. „Lees zelf maar eens en je zult zien, dat zulk een betrekking toch ook een aangename zijde heeft. Men moet zich ziek lachen!”

En de hoofdman van Scotland Yard lachte zoo geweldig, dat zijn gansche lichaam schudde.

Marholm nam den brief en las dezen.

„Hm, het is wel iets vreemds, wat die man mededeelt omtrent zijn trompetter-automaat. Een automatische menschelijke figuur, die loopen kan. Wel, op

zichzelf beschouwd is dat geen nieuws en is ons met mechanische poppen reeds meermalen vertoond.

En als die poppen „Papa” en „Mama” kunnen zeggen, waarom zou dan zulk een automaat niet ook op de trompet kunnen blazen?”

„Maar om de gedachten van een mensch in tonen en liederen uit te drukken, zooals die zot schrijft — dat is onzin, Marholm, dat kan niet bestaan!”

„Hm, hm”, antwoordde de „vlo”. „Er zijn voorbeelden van het overbrengen van gedachten door middel van electriciteit en magnetisme. Ik zou de zaak niet afwijzen. Een van beiden is zeker, de man heeft een kunstwerk gemaakt, waardoor de wereld verbaasd zal staan, of — — —”

„De man is rijp voor een krankzinnigengesticht. Neen, neen, Marholm, ik weet, dat je ook niet tot de domsten behoort, maar als je aan dien onzin gelooft, dan verklaar ik je voor abnormaal.”

„Men kan een proef nemen. De brief is zeer correct geschreven en te oordeelen naar den inhoud daarvan, mag men niet gelooven, dat de man gek is. Ik raad u aan, om hem eens naar hier te laten komen.”

„Dat komt niet bij mij op!”

„Zooals u verkiest, maar in zekeren zin hebt u de verplichting op u genomen, om alles wat tentoongesteld zal worden, te onderzoeken.”

„Duivels, ik ben toch geen zenuwarts!”

„Nu ja, inspecteur! Maar de zaak moet van twee kanten beschouwd worden. Is het iets belangrijks en u wijst het van de hand, dan zal men u een domkop, een i.....”

„Halt! Wat zeg je daar?” riep Baxter.

„Een idioot noemen!” ging de „vlo” voort.

„Want de groote massa begrijpt u en uwe handelingen, zooals u wel weet, toch niet.”

„Bedoel je met deze woorden een brutaliteit of een vleierij?”

„Maar waarde inspecteur, ben ik dan ooit brutaal tegen u geweest? Nooit!! Maar ik erger mij heden.

Waarom zijn Lord Clife en Lord Rogers niet aanwezig en hebben zij al het werk aan u overgelaten? Waarom toch, inspecteur?

„Omdat zij, in weerwil van hun domheid, toch de slimsten waren!”

Baxter hoorde de dubbelzinnige woorden niet en voelde zich gestreeld.

„Je hebt gelijk, Marholm, beiden zijn domkoppen en de verantwoordelijkheid rust alleen op mij. Als je dus meent —?”

„Ik houd het zelfs voor noodzakelijk!” antwoordde Marholm. „Hoe heet hij ook nog?”

Hij greep naar den brief.

„Selfar, John Selfar. Als de man krankzinnig is, dan bewijzen wij de wereld een weldaad door hem te arresteeren!”

„Wel, Marholm, je hebt gelijk. Wilt ge hem schrijven? Want ik moet een belangrijke boodschap doen!”

„Hm, dat wist ik wel! Eigenlijk heb ik met de tentoonstelling niets te maken”, beweerde Marholm.

„Maar dien eenen brief wil ik wel schrijven!”

„All right, Marholm, ik dank je!”

De geweldige van het hoofdbureau van politie knoopte zijn uniformjas dicht en verliet met een vriendelijk „good morning” het bureau.

Hij had zich nauwelijks verwijderd, of Marholm begon uitbundig te lachen, zwaaide met den brief en liep als een gek door het bureau.

„Hiep, hiep, hoera, koperslager Selfar, John C. Raffles!” riep hij gedurig, terwijl de tranen hem over de dikke wangen rolden.

„Ik vergis mij niet, hij is het — ik heb een vermoeden! Het is fameux; ik was reeds van vervelling bijna tot wanhoop gekomen.”

Met de handen op den buik, viel hij in een fauteuil neer en bekeek den brief met vriendelijke blikken.

„Het is een duivelskerel, die John C. Raffles! Hij

heeft altijd iets nieuws en overbluffends. Hoera! dat zal een grap worden! Nu, verheug je maar, inspecteurte; aan de internationale muziektentoonstelling zult ge later nog wel eens denken!”

Hij ging voor het bureau zitten en begon met het schrijven van den brief aan den weledelen heer John Selfar.

Lachend stak hij eerst nog een nieuwe pijp op en schreef daarna in beleefde termen de uitnoodiging om den trompetter-automaat binnen eenige dagen in Scotland Yard te vertoonen.

Hij zette de letters J. C. R. B. G. V. onder den brief, sloot dien daarna en stempelde hem met het cachet der tentoonstelling.

„Nu wil ik den brief maar dadelijk persoonlijk posten, dat is veiliger. Mocht er iets bijzonders voorkomen”, zeide hij tot een binnenkomenden agent, „vraag dan eens of ik misschien ook bij Mr. Houston ben. Ik heb voor dienstzaken iets te doen in de buurt van het café!”

Na deze woorden verliet hij Scotland Yard en zat spoedig daarna smullend in de genoemde restauratie; naast hem zat Mr. Houston, die zeer goed geluimd was, want de streken die de „vloer” hem vertelde, waren van niemand anders dan van John C. Raffles, den Grooten Onbekende en den beroemdsten spotvogel van geheel Londen.

DERDE HOOFDSTUK.

Een debuut in Scotland Yard.

Het gehamer in de werkplaats van den koperslager John Selfar in Woodford had opgehouden.

In een reuzenkist lag goed verpakt het werk van de verloopen acht dagen, „de trompetter-automaat”.

„Wel, nu is de zaak in orde”, verklaarde John C. Raffles des morgens van den 1sten September aan zijn vriend en secretaris Charly Brand, terwijl hij hem een zoo juist ontvangen brief overhandigde.

„Onze vriend Baxter is erin geloopt en verwacht ons in Scotland Yard!”

„Als dat maar geen misleiding is”, antwoordde Charly Brand. „Waarom juist in Scotland Yard en niet in het hotel „Atlantiek”?”

„Dat begrijp je niet, beste Charly”, antwoordde Lord Lister. „Daarmede wil de goede inspecteur slechts te kennen geven, dat hij als president een zeer gewichtig persoon is.”

„Geloof je dus inderdaad, dat het zonder nevenbedoelingen gebeurt, Edward?”

„In elk geval zonder vijandelijke bedoelingen! De brave Baxter kan niet vermoeden, dat de eenvoudige koperslager John Selfar en zijn grootste vijand John C. Raffles een en dezelfde persoon zijn, al is er ook een ander, die dat reeds geraden heeft.”

Verschrikt stond Charly Brand van zijn stoel op.

„Bedoel je misschien den detective Marholm?”

„All right; dat is mijn getrouwe vriend.”

„Zoo, heeft hij je geschreven? Hier in dezen brief staat daarvan niets.”

„O, zoo dom is Marholm niet”, lachte Lord Lister. „Maar lees den brief nog maar eens over, dan zult ge daarin zeker wel een levensteeken van hem vinden.”

Charly Brand deed dit, maar schudde ontkennend het hoofd.

„Ik kan niets vinden, Edward!”

„Wel, lees dan de afzonderlijk geschreven letters.”

De jonge man las de letters „J. C. R. B. G. V.”

„Ach — zonder beteekenis. Dat zijn de letters die in het register geboekt worden!”

„Meent ge dat?” vroeg de Groote Onbekende. „Dan raad ik je ernstig, om in het vervolg de brieven met meer attentie te lezen. Ze zouden, zooals heden, een vriendelijken groet, maar ook een waarschuwing kunnen bevatten en door het oppervlakkig lezen ons een onberekenbare schade kunnen toebrengen en hij, die zooals ik, steeds vervolgd wordt, moet op alles letten!”

„Wat beteekenen deze, naar het schijnt, onbelangrijke letters dan?” vroeg de jonge secretaris.

„De eerste drie letters zijn de initialen van mijn naam, John C. Raffles.”

„Dat is inderdaad zoo”, sprak Charly, die de scherpzinnigheid van zijn vriend bewonderde.

„En de letters B. G. V.?”

„Beste groeten, „vloot”! Is dat niet hoogst eenvoudig?”

„Ja! Maar om hetgeen het gemakkelijkst is, denkt men altijd het laatst!”

„Dat is een fout van de meeste menschen. Als men iets groots bereiken wil, dan is een vaste wil meestal voldoende. Ik heb nu den vasten wil om den koperslager John Selfar te zijn en om uit koper of blik goud te slaan!”

Na dit ernstige gesprek maakten zij zich voor de reis gereed en gingen naar Londen terug.

— — — — —
Het groote oogenblik was gekomen.

Baxter, in zijn gewone opgewondenheid, was koortsachtig van verlangen, keek iedere minuut naar de klok en draaide onrustig op zijn stoel heen en weer.

Marholm was geheel het tegenovergestelde, hij rookte kalm zijn pijp en zette een zeer onverschillig gezicht, hoewel hij inwendig de grootste pret had.

Eindelijk hoorde men buiten de deur het geratel van een rijtuig, daarna dreunden zware voetstappen op den vloer, en door de deur, die door eenige agenten van politie opengetrokken werd, marcheerde als een gewoon mensch de trompetter-automaat, en achter hem

aan zijn vervaardiger, de koperslager Selfar, het vertrek binnen.

Het kunstwerk, dat de grijze man — Charly Brand was uitstekend gemaskeerd — gewrocht had, was voortreffelijk.

Het figuur stelde den bekenden trompetter van Säckingen voor.

Het bovenlichaam was door een ouderwetsch wambuis bedekt, op het hoofd met de lange krullen stond een hoed met pluimen en het gelaat werd versierd door een mooien baard. Aan de linkerzijde hing een reusachtig zwaard, terwijl hij met de eene hand de koperen trompet vasthield.

Hij had groote rijlaarzen aan, waardoör bij elken voetstap de vloer dreunde.

De inspecteur van politie Baxter was opgesprongen en staarde met wijd opengesperde oogen naar dit mechanieke wonderwerk.

„Au — au — mijn likdoorns!” begon hij plotseeling luidkeels te roepen en vluchtte hinkend achter zijn lessenaar.

De trompetter-automaat had hem met zijn zwaren laars op den voet getrapt.

Nu stond hij voor den lessenaar, met de linkerhand aan zijn hoed, groetend als een gewoon mensch, hoe wel zijn bewegingen automatisch waren.

„Vervloekt, Mr. Selfar”, donderde Baxter met een door pijn verwrongen gelaat op één been rondspringend, „kunt u uw verwenschten automaat niet wat meer fatsoen leeren? De kerel gedraagt zich als een olifant!”

Charly Brand, die zelf zeer ontsteld over dezen brutalen aanval van zijn vriend was, kwam spoedig weer tot kalmte en maakte voor den inspecteur een diepe buiging.

„Ik vraag excuus, mijnheer de president, ik dacht wel zes meter van u verwijderd te zijn.”

„Zoo, zoo”, bromde Baxter, „en nu trapt hij alles plat, wat hij meent dat hem in den weg staat.”

„Zeker, mijnheer de president.”

„Wel, zoek dan maar in het vervolg de likdoorns van anderen op!”

Daarmee was het afgelopen en met een vloed van woorden, die Baxter niet kon volgen, gaf de pseudo-uitvinder een nadere verklaring van al de schroeven, die onder den rug van den automaat zichtbaar werden. Ja, hij liet hem zelfs het inwendige bekijken en dat kon hij gerust doen, want de kleine ruimte was door middel van spiegeltjes zoo kunstmatig te zamen

gesteld, dat het leek alsof alles vol raderen, gewichten en draden was.

„Wonderlijk”, fluisterde de inspecteur en zijn verbazing steeg ten top.

„En hebt u dit kunstwerk geheel alleen vervaardigd?”

„Ja, mijnheer de president. Het is het werk van twintig lange jaren en nu hoop ik, dat mijn moeite beloond zal worden.”

„Dat zal zij zeker, waarde Mr. Selfar! Drommels, dat is een waar kunststuk! Hoe denk jij er over, Marholm?”

„Ik kan nog geen oordeel vellen”, antwoordde deze.

Al had de „vloer” ook hartelijk gelachen om den trap op de eksterooogen, hij was daarmee nog niet tevreden. Hij had in Mr. Selfar zijn vriend John C. Raffles gehoopt te vinden en was nu niet weinig teleurgesteld, een onbekende voor zich te zien.

„Zijt gij inderdaad de uitvinder, de koperslager Mr. Selfar?” vroeg hij wantrouwend.

„Jawel, Sir”, antwoordde Charly Brand.

„Hm, hm”, bromde de „vloer”. „Kunt u mij dat bewijzen?”

„Natuurlijk, mijnheer de secretaris!”

Charly Brand haalde een pak papieren uit zijn borstzak.

„Hier is mijn doopacte, een getuigschrift van school, een bewijs, dat ik kerkelijk aangenomen ben, mijn trouw- en overlijdensakte, — o neen, deze laatste is van mijn vrouw, want ik zelf hoop nog eenige jaren te leven. Wilt u zoo goed zijn, ze in te zien?”

„Waarom, mijn waarde Mr. Selfar?” vroeg Baxter lachend. „Hoezeer ik den ambtsijver van mijn secretaris ook naar waarde weet te schatten — schijnt hij toch te vergeten, dat u hier niet staat als moordenaar, dief of misdadiger.”

„Maar mijnheer de president”, zei Charly Brand, „ik ben een fatsoenlijk koperslager en nog nooit met de politie in aanraking geweest!”

„Daaraan twijfel ik ook niet, waarde vriend! Ik ben voor u ook immers niet de inspecteur van politie Baxter, maar de voorzitter van de internationale tentoonstelling van muziekinstrumenten.”

„Zeer juist, mijnheer de president.”

„Wel, en nu mogen wij toch zeker ook eenige muzikale proeven van uw trompetter-automaat hooren?”

„Met genoegen. Wat wenscht mijnheer de president te hooren?”

Baxter keek hulpeloos om zich heen, want zijn muzi-

kale kennis strekte zich niet verder uit dan tot een paar straatdeuntjes.

„De aria uit den doofgeboren koetsier”, riep de „vloer” lachend.

„Het doet mij leed, mijnheer de secretaris, maar die ken ik niet,” antwoordde Charly Brand.

„Wel, dan maar „de musch voor den vrachtwagen gespannen”.”

„Die heb ik tot mijn leedwezen ook niet!”

„Dan schijnt uw werk ook niet volmaakt te zijn en u beweert nog wel — — — —”

„Maak toch geen gekheid, Marholm”, riep inspecteur Baxter. „Je maakt den man verlegen. Hm, hm, zeker —”

Baxter zocht in de papieren, die op zijn bureau lagen —, „u hebt beweerd, dat uw automatisch toestel zijn liederen kon toepasselijk maken op de plaats waar het zich bevindt. Of hebt u, toen u dat beweerde, een weinig overdreven?”

„Zeker niet, mijnheer de president!”

„Dat zal ik dan maar gelooven”, zei Baxter lachend, „en bovendien, is Scotland Yard toch ook de plaats niet waar veel muziek gemaakt wordt. Ga dus uw gang maar!”

„Ik denk, dat u wel tevreden zult zijn, mijnheer de president.”

Charly Brand ging naar zijn automaat, draaide en werkte er aan, zoodat men de machine weldra hoorde ratelen.

Baxter had in de grootste spanning plaats genomen in zijn fauteuil, de „vloer” rookte als een schoorsteen en de overige agenten verdrongen zich bij de geopende deur, om ook iets van het kunstgenot te kunnen smaken.

De trompetter hief den rechterarm omhoog, de lippen openden zich en drukten zich tegen het mondstuk van de trompet en nu hoorde men in welluidende tonen het volkslied.

De bijvalsbetuigingen, die hierop volgden, waren overweldigend.

De inspecteur van politie zat in zijn fauteuil en hield zijn buik vast van lachen en Marholm keek met half gesloten oogen naar den automaat.

„Bravo, bravo! — dat hebt u prachtig gedaan”, — riep de inspecteur. „Als ik er mij niet van overtuigd had, dat de automaat uit blik vervaardigd is, dan had ik durven zweren, dat hij menschenverstand bezit!”

„Ik heb ten minste alle mogelijke moeite gedaan

om de magnetische kracht, die in ieder mensch woont, in verbinding te brengen met de polen van den trompetter”, zei Charly Brand.

„Er bestaan dingen tusschen hemel en aarde, waarvan slechts weinige menschen iets begrijpen. Ook de mensch is niets anders dan een samenstelling van verschillende natuurstoffen en de tijd zal weldra komen, waarin wij langs kunstmatigen weg menschen kunnen maken! Mijn automaat kan natuurlijk niet in de schaduw staan van zulke toekomstmensen, maar niettemin hoop ik, dat hij opzien zal baren!”

„Zonder twijfel, waarde Mr. Selfar, zonder eenigen twijfel”, antwoordde Baxter.

„Welnu, wij zullen verder zien!”

Charly Brand draaide weer aan de schroeven en raderen van den automaat, de arm met de trompet ging weer langzaam in de hoogte.

„Wat zou hij nu blazen?”

Allen luisterden aandachtig.

Schetterend hoorde men nu: „Diender, diender, als ik het je gebiedt...”

Baxter zoowel als de agenten schaterden van lachen.

De „vloer” had zijn oogen nu geheel gesloten en het vergenoegde lachje, dat om zijn lippen speelde, was achter rookwolken verborgen.

„Dat kan niemand anders dan Raffles, de Groote John C. Raffles zijn”, dacht hij bij zichzelf. Maar hij wilde zich ervan overtuigen en wendde zich tot den pseudo-koperslager.

„Wel, kerel, je kunt meer dan brood eten en hebben je beweert van magnetische krachtoverbrenging, schijnt juist te zijn.”

„Dat is het, Marholm, dat is het”, riep Baxter. „Wie zou na deze duidelijke bewijzen daaraan nog twifelen?”

„Hm, hm”, bromde de „vloer”. „Een vraag, Mr. Selfar — woont deze kracht in alle menschen?”

„Ik twijfel daar ten minste niet aan”, antwoordde Charly Brand.

„Zoo — zoo! — dan verzoek ik u om mij toe te staan, den automaat ook eens op te winden. Misschien ben ik ook magnetisch aangelegd.”

„Kom, blameer je maar niet, Marholm”, zei de inspecteur spottend. „Heel veel magnetisme zal er wel niet in je zitten.”

„Probeer het maar eens, mijnheer de secretaris”, zei Charly Brand. — „Kijk, hier moet u draaien, hier drukken, hier schuiven, hier stooten. — Zoo, nu hebt u het! — Ziet u, de arm beweegt zich al!”

Marholm had volgens de aanwijzingen van den koperslager aan de verschillende onderdeelen gedraaid en stond nu met voorovergebogen lichaam voor den trompetter, wiens lippen zich juist om het mondstuk sloten.

„Hoe zou dit stuk nu wel luiden? Zou men den grooten Raffles daarin nu herkennen?”

„Mijn oude vriend, hoe smaakt het pijpje....?”

„Hiep, hiep, hoera!” juichte de kleine dikke en danste als een bezetene om den automaat. „Hoera, John C..... Raffles!” had hij in zijn vreugde bijna uitgeroepen, maar hij hield deze laatste woorden ter rechter tijd nog binnen en drukte den lachenden Charly Brand zoo vast in zijn armen, dat hem hooren en zien vergingen.

„Dat heb je prachtig gedaan, waarde mr. Selfar! — Thans geloof ik ook zonder schriftelijke getuigenissen, dat ge de groote John Selfar zijt!”

Allen waren het er over eens, dat de uitvinding van den trompetter-automaat een der geniaalste uitvindingen van de wereld was.

„Wilt u het ook niet eens probeeren, mijnheer de president?” vroeg Charly Brand aan den inspecteur van politie.

„Doe dat niet, inspecteur”, zei Marholm lachend. „Want ik vrees, dat hij u dan een Raffles-marsch zou doen hooren.”

„Man — satan — duivel!” riep Baxter, terwijl hij een schuwen blik op den automaat wierp.

„Dien marsch ken ik niet”, beweerde Charly Brand.

„Mijn secretaris is een spotvogel, mijn waarde Selfar; zijn dikke kop zit altijd vol gekke streken!”

„Waarom ontslaat gij hem dan niet, mijnheer de president?” vroeg Charly met een schijnheilig gezicht.

„Hm, hm, — het is een oud gediende en nogal flink! — dan ziet men wel eens iets door de vingers.”

„Och kom — ontsla mij maar!” zei de „vlooi”. „Ik wil er een weddenschap op aangaan, dat wij Scotland Yard dan spoedig voor afbraak kunnen verkoopen!”

„Kerel, ongeluksvogel!” — riep Baxter woedend. „Wil je je mond wel eens houden?”

Zij waren misschien handgemeen geworden, want Baxter wilde op Marholm aanvliegen.

Maar eensklaps hoorden zij achter zich een vroolijk trompetgeschal.

„Scheep vreugde in 't leven!” — werd door den wonderlijken automaat geblazen.

„Ach, waarom zou ik mij ook ergeren? — Heden,

nu ik als president van de internationale muzikentoonstelling een zeer belangrijk verslag heb op te maken, zullen kleine onaangenaamheden mij niet uit mijn humeur brengen!

Ge stelt uwe uitvinding toch bij ons ten toon, waarde Mr. Selfar?”

„Als u dat goed vindt, mijnheer de president?”

„Natuurlijk en in de eerste rij!”

„Te veel eer, mijnheer de president.”

„Onzin! Het komt u toe en ik zal er tevens voor zorgen, dat u den eersten prijs krijgt!”

„O — o — mijnheer de president! Hoe zal ik u daarvoor genoeg dankbaar kunnen zijn?”

„Wilt u den automaat ook verkoopen, Mr. Selfar?”

„Zeker, mijnheer de president. — Ik vrees er alleen maar voor, dat men den prijs te hoog zal vinden.”

„Hoeveel vraagt u er dan voor?”

„Vijf-en-twintigduizend pond sterling!”

„Wat — slechts vijf-en-twintigduizend pond voor dit kunstwerk? Man, dan zoudt u — een —”

„Een groote ezel zijn”, zeide de „vlooi”.

„Ja, een ezel, een schaap, een rhinoceros! Ik raad u om minstens het dubbele te vragen!”

„Ach kom, mijnheer de president! — Wie zou zulk een som willen betalen?”

„Laat dat maar aan mij over, Mr. Selfar! Ik ken gekken genoeg, die dat bedrag met liefde zullen betalen. Natuurlijk moet de eene hand de andere wasschen! —”

Baxter deed met zijn vingers, alsof hij geld telde.

„Zeker, mijnheer de president. Ik geef tien procent!”

„Dat zou woekerwinst zijn,” riep de „vlooi”; „de wet staat slechts zes procent toe!”

Baxter keek zijn secretaris woedend aan.

„Ik verlang niet meer dan drie procent”, zeide hij, natuurlijk alleen met het doel om Marholm te toonen dat hij meer gentleman was dan deze.

„Maak er een verklaring van op, Marholm!”

„Met genoegen”, antwoordde de „vlooi” en begon te schrijven:

„Tusschen den koperslager Mr. John Selfar en den inspecteur van politie Mr. Baxter is op heden de volgende overeenkomst getroffen: Mr. John Selfar stelt zijn wondertrompetter-automaat gedurende de internationale muzikentoonstelling aan deze ter beschikking tegen een dagelijksche vergoeding van honderd pond sterling.”

„Halt!” riep Baxter. „Wie heeft je dat gezegd?”

„Niemand!” antwoordde Marholm. „Maar dat spreekt toch van zelf! Zulk een kunstwerk vertoont men niet gratis.”

„Inderdaad, mijnheer de president,” sprak Charly Brand nu. — „Op zulk een kleine dagelijksche tegevoetkoming had ik ook gerekend!”

„Welnu, laat het dan maar staan,” antwoordde Baxter, „en lees maar verder!”

„Verder verbindt Mr. Baxter zich om na afloop der tentoonstelling den automaat voor vijftigduizend pond sterling te verkoopen en krijgt drie procent provisie van den verkoopsprajs!”

„Vijftienhonderd pond sterling”, berekende de inspecteur, en zijn gezicht straalde van genoegen. „Geef mij de acte van overeenkomst maar hier, dan zal ik haar onderteekenen!”

„Kalm aan, inspecteur, ik ben nog niet gereed,” be-
weerde de „vlooi”.

„Drommels, wat heb je dan nu nog?”

„De verblijfkosten van Mr. Selfar. Van heden af vijf pond per dag!”

„Ik kan wel met een half pond sterling rondkomen,” zei Charly Brand. „In een kleine — —”

„Nee, nee, mijn waarde Mr. Selfar! U moet natuurlijk voortdurend in de nabijheid zijn van uw automaat en derhalve uw intrek nemen in het hotel „Atlantiek”!”

„Toegestaan!” verklaarde Baxter na eenige aarzeling.

„De tachtig pond zal ik u dadelijk betalen. Buiten dien zal ik tien agenten ter beschikking van Mr. Selfar stellen, om den automaat te laten bewaken.

„Goddam,” zei Baxter lachend, „in jou is een advocaat verloren gegaan. Heb je er nog meer bij te voegen?”

„Ja, er moet gezorgd worden voor verzekering tegen brand, inbraak, diefstal en ongelukken!”

„Als je dat er ook aan toegevoegd hebt, geef mij de verklaring dan maar.”

Marholm was daarmede spoedig gereed, gaf Baxter de verklaring, die er zijn naam onder schreef en haar voorzag van het stempel der tentoonstelling.

Terwijl Marholm de verklaring aan Mr. Selfar overhandigde, drukte hij dezen op het hart, ze goed te bewaren, „want,” zeide hij, „een trompetter-automaat wordt niet iederen dag uitgevonden.”

Intusschen telde de inspecteur van politie de tachtig pond sterling op tafel en hij deed dat met zulk een gevoel van zelfvoldoening, alsof hij wilde zeggen: „Ziet, dat heb ik, de groote Baxter, gedaan!”

Op dit oogenblik speelde de trompet achter hem:

„Ta-ra-ra bom-diee, Ta-ra-ra-bom-diee!”

„Hoe is het mogelijk!” riep Baxter verwonderd. „De kerel is zeer musicaal, wat bedoelt hij met deze melodie?”

„Veel bombarie schoppen en reclame maken,” be-
weerde Charly Brand. „Ik dacht er juist ook over na!”

„Wel ja, dat spreekt van zelf,” zei Baxter. „Dat zal de uitgevers der couranten niet onaangenaam zijn.”

„Dat ben ik met u eens, mijnheer de president,” antwoordde Charly.

„Wel, dan is nu alles in orde; mr. Selfar weet, waar ik te vinden ben!”

Hierop drukten zij elkander de hand en de pseudo-koperslager ging naar zijn automaat en begon dien op te winden.

En voordat Baxter, die nieuwsgierig naar den automaat was gaan kijken, het verwachtte, kwam het toestel in beweging en rende zoo geweldig tegen den armen inspecteur aan, dat deze tegen den muur vloog, tot groot genoegen van de „vlooi”, die zich den buik vasthield van lachen en wien de tranen over de wangen rolden.

VIERDE HOOFDSTUK.

Goede zaken.

John C. Raffles, de Groote Onbekende, en Charly Brand, zijn secretaris, hadden zich zeer behagelijk in het Atlantiek-hotel ingericht. Laatstgenoemde was natuurlijk onder den naam van mr. Selfar, koperslager te Woodford, in het vreemdelingenregister ingeschreven, terwijl Lord Lister zich mr. Brown uit Boston liet noemen.

De beroemdheid van den uitvinder van den automaat was de oorzaak, dat de beide heeren, die elkaar vreemd waren, spoedig kennis maakte en zodoende kwam het niemand vreemd voor, dat zij bijna altijd te zamen waren.

Terwijl Charly ijverig aan het rekenen was, rookte John C. Raffles een sigaret.

„Wat denk je, hoeveel zouden we voor onze 160 pond koper en blik betaald krijgen?” vroeg eerstgenoemde.

„Als alles goed gaat, dan krijgen wij er 63,500 pond sterling voor, als de provisie voor inspecteur Baxter er afgetrokken is.”

„En 500 pond voor onzen vriend Marholm.”

„Wij moeten ons tegenover hem erkentelijk toonen. Hoe vindt jij de zaak nu?”

„Dat het de kroon zet op al je daden, Edward! Wat laten de menschen zich toch gemakkelijk om den tuin leiden!”

„Als men het maar verstandig aanlegt, mijn jongen,” beweerde de Groote Onbekende. „Men moet altijd iets kiezen, waarover ze niet kunnen oordeelen. Niemand wil weten, dat hij iets niet begrijpt.”

„En dit gebeurt nog al onder toezicht van de politie,” zei Charly lachend. „De goede Baxter maakt zich telkens belachelijk!”

„Zeg eens, zijn de couranten reeds aangekomen? — Ik verlang er naar om te weten of mijn vriend Baxter reclame maakt.”

De jonge man haalde van een tafeltje een hoop couranten en overhandigde ze aan zijn vriend.

Nauwelijks had deze daarin een blik geworpen of hij begon hartelijk te lachen.

„Dat gaat alle grenzen van brutaliteit te buiten!”

„Wat?” vroeg Charly nieuwsgierig.

„De reclame van Baxter! — Luister maar eens:

Internationale tentoonstelling van muziekinstrumenten in hotel „Atlantiek!”

Het is den ondergeteekende, voorzitter van bovengenoemde tentoonstelling, na veel moeite en geldkosten, gelukt, een wonderwerk van mechanisch-geldkosten, gelukt, een wonderwerk van mechanisme voor onze tentoonstelling te engageeren, nl. loopt en denkt als een mensch! Door middel van geheel nieuwe samenstellingen is het den uitvinder gelukt, de natuur aan zijn wil te onderwerpen! — De trompetter-automaat beantwoordt aan al de hem gestelde vragen en brengt de prachtigste liederen ten gehoor! Nu behoeven er geen kunstenaars meer geboren te worden. Komt, ziet en verwondert u! De entree is van den 15den tot den 30sten September 1 pond sterling. De tentoonstelling heeft plaats in hotel „Atlantiek”!

PRESIDENT BAXTER,

Inspecteur van politie van Scotland-Yard.”

Een oorverdoovend gelach klonk door het vertrek. „Wat een brutaliteit! Baxter is zeker krankzinnig geworden! De redactie veronderstelt dat ook, zooals uit het onderschrift blijkt.

Luister maar:

Wij merken hierbij op, dat men met dit bericht voorzichtig moet zijn. Als het maken van een automaat, zooals hierboven omschreven, ook al mogelijk is, dan levert de persoon van den geachten president ons geen waarborg genoeg voor al zijn beweringen.

Men denke slechts aan al de mislukte pogingen,

om John C. Raffles, den Grooten Onbekende, te vangen."

Terwijl de beide vrienden over dit bericht spraken, verscheen plotseling Baxter met een courant in de hand.

„Hebt u 't al gelezen, mr. Selfar? Aardig niet waar? en dat heb ik zelf bedacht! Ja, ik zeide u reeds, dat u het maken van reclame aan mij moet overlaten! Wij zullen groote zaken doen! Lord Clife en Lord Rogers zijn dadelijk van hun uitstapje naar het buitenland teruggekeerd!

Hedenavond groote soirée bij Lord Clife. Driehonderd pond extra verdienste voor u! Wat zegt u ervan?"

Dit alles kwam haastig over de lippen van Baxter, waarna hij in een fauteuil plaats nam.

„Met die advertentie hebt u iets wonderlijks gedaan", antwoordde Charly Brand, „maar ik vrees voor het onderschrift."

„O", riep de inspecteur, „dat is niets dan nijd en afgunst! — Bij de couranten doet men het altijd zoo en buitendien, oppositie mag er wel zijn!

Ik zal het huis door agenten laten bewaken, opdat de pannelikkers u niet lastig vallen. Want het zal een voldoening voor mij zijn, als zij later moeten bekennen, ongelijk te hebben gehad!"

„Maar mijnheer de president, de automaat is toch een uitvinding van mij", beweerde Charly Brand.

„Goed en wel, maar wat zoudt gij zonder mijn protectie zijn? Niets dan een dwarskop, zooals de ezels in Woodford u noemen. Ge verwondert u? Mijn macht breidt zich over geheel Britannië uit. En u bent niet eens uit Woodford. U hebt er nauwelijks tien dagen gewoond! Maar wat gaat mij dit alles aan, ik ben blij, dat u hier bent!

Hé, vriend, hoe gaat het je?"

Deze vraag werd tot John Raffles gericht, dien hij eerst nu opmerkte.

„Ik ben Mr. Brown uit Boston!" Met deze woorden stelde Raffles zich voor.

„Ik heb Mr. Selfar hier leeren kennen en dadelijk vriendschap met hem gesloten! Ik bewonder uw bekwaamheid in het maken van reclame!

Het is een ondankbare zaak voor u om den beruchten John C. Raffles altijd te moeten najagen. — Dat brengt u niets op. Als u in mijn dienst wilt treden, dan geef ik u een salaris van vijfduizend dollar per jaar en dan maak ik u tot chef van onze afdeling reclame! — Wilt u? — — —"

Lord Lister gaf den inspecteur de hand, maar lachend wees deze hem af.

„Waar is toch uw gezelschap, Mr. Selfar?" vroeg Baxter. „Is hij misschien spoorloos verdwenen om het geheim niet te verraden? O, u wordt bleek! — — Heb maar geen vrees! Wat mij betreft, moogt u gerust tien moorden op uw geweten hebben.

Maar nu moet ik weer weg om alles voor hedenavond in orde te brengen. U moet precies om negen uur komen! — —"

De inspecteur stond op en gaf beide heeren een hand.

„A propos, ik wilde u nog vragen of u mij een klein plezier wildet doen! — Lady Rovers, een vroegere minnares van mij, een opgeschroefd vrouwspersoon, schminkt zich als een bakvisch! Gij begrijpt mij wel! Ik verlaat mij ook in dezen geheel op uw trompetter-automaat."

En even plotseling als hij gekomen was, verdween hij weer.

De beide vrienden keken elkaar eenige oogenblikken aan en begonnen daarna hartelijk te lachen.

„Baxter is totaal krankzinnig geworden!"

„Ach, beste Edward, laat hem dat genoeg! De ontpopping van den automaat zal hem later wel tot bedaren brengen!"

Enige minuten later kwam een andere bezoeker het vertrek binnen.

Hij had een reistasch in de hand; een bewijs, dat hij pas van het station kwam.

„Dat is Lord Clife," zeide John C. Raffles tot zijn vriend.

„Die man heeft meer geld dan verstand!"

De lange Lord liep naar Charly toe.

„Bent u Mr. Selfar?" vroeg hij.

Deze boog toestemmend.

„Drommels, kerel, waarom heb je je met je automaat niet tot mij gewend? Ik ben de eerste-voorzitter en heb als zoodanig de bevoegdheid om alles wat u met Mr. Baxter bent overeengekomen, weer ongedaan te maken."

De koperslager begreep den Lord dadelijk. Baxter en de Lord stonden in geen goede verstandhouding tot elkander.

„Wel, uw lordschap," antwoordde hij onverschillig, „dan pak ik mijn automaat weer in!

Mr. Brown," — hij wees naar John C. Raffles — „heeft mij reeds zestigduizend pond geboden, als ik met hem naar Boston wil gaan!"

„Heeft die verdoemde Yankee dat gedaan?" fluist-

terde Lord Clife en keek den gewaanden Amerikaan woedend aan. Hij haalde zijn cheque-boek uit den borstzak.

„Wel, ik geef u zestigduizend pond! Ik moet eigenaar worden van den automaat!”

„Dat heeft Mr. Brown mij ook reeds geboden!” be-
weerde Charly Brand kalm. „Uw lordschap moet dus
meer bieden!”

„Vijf-en-zestigduizend, Mr. Selfar!” riep John C.
Raffles.

„Zeventig duizend!” schreeuwde de Lord! „Gij
zoudt een landsverrader zijn, als gij uw nationaal werk
aan een Yankee verkocht!”

„Zoo denk ik er ook over, maar slechts onder twee
voorwaarden!”

„Al hebt u ook een dozijn voorwaarden!” riep de
Lord.

„Eerstens, dat de automaat eerst na de sluiting van
de tentoonstelling uw eigendom wordt!”

„Dat spreekt van zelf, Mr. Selfar.”

„Ten tweede stel ik tot voorwaarde, dat Mr. Baxter
niet gewaar wordt, dat u de kooper bent geworden en
dat u zijn aanbiedingen afwijst.”

„Met genoegen,” zei Lord Clife.

„Ik begrijp u wel, Baxter heeft misschien het plan
om zijn kas te stijven.”

„Dat vrees ik ook. Maar ik zou met de politie van
Scotland Yard toch niet gaarne ongenoegen willen
hebben!”

„Dat begrijp ik,” antwoordde Lord Clife. „Dus tot
hedenavond te mijnen huize. Baxter heeft u toch zeker
kennis gegeven?”

„Ja, uw lordschap!”

„Als u den gekken inspecteur van politie bij deze
gelegenheid eens goed op zijn plaats wist te zetten —”

„Dat zal gebeuren, uw lordschap!”

„All right! — Good morning!”

Lord Clife, die zeventigduizend pond sterling lich-
ter geworden was, vertrok.

„Ik feliciteer je wel, Edward!”

„En ik jou, mijn jongen! Je hebt je goed gehou-
den!

Nu hebben we reeds vijf-en-tachtigduizend pond bij-
een, en nog wel van lieden die het best missen kunnen.
Misschien komt er nog veel meer bij!”

„En wat dan, Edward? — — —”

„Dan maken wij de beloofde reis naar Duitschland.
Ik verlang er reeds lang naar!”

Weer werd de deur geopend en een kogelrond man-

netje, met een vuurood gezicht, kwam nu binnen.
„Lord Rogers!”

Met deze woorden stelde hij zich aan de heeren voor.

„Was Lord Clife zooeven niet hier?”

„Jawel, Uw Lordschap.”

„Dus zonder mijn voorkennis”, antwoordde de
dikke. „Waarom is men tweede president, als men zich
als een pop moet laten heen en weer gooien?”

Charly Brand deelde in korte woorden alles mede
en Lord Rogers werd iets vriendelijker.

„Zoo, zoo! Nu dat laat zich hooren! Of heeft hij
u misschien nog andere voorstellen gedaan?”

„Dat is een geheim”, antwoordde de koperslager en
haalde de schouders op.

„Dan heeft de kerel den automaat zeker reeds van u
gekocht?” riep de kleine man.

„Maar dat doet niets ter zake, de wonder-automaat
moet in mijn bezit komen! Wat heeft de kerel u er
voor geboden?”

„Zeventigduizend pond, Uwe Lordschap.”

„Zeventigduizend pond? Dan hebt ge u laten beet-
nemen! — Ik geef u dadelijk tachtigduizend pond!”

„Heel aardig, Uw Lordschap”, zei Charly Brand.
„Maar ik weet waarlijk niet — — —”

„Hoe u weer van Lord Clife kunt afkomen?” sprak
de Lord; „o, dat is zeer eenvoudig, waarde Mr. Selfar!

Als de tentoonstelling is afgelopen, dan moet u
Lord Clife het geld terugzenden en dan ben ik bezitter
van den automaat.”

„Hm, als Uw Lordschap zwijgen wil over den
koop...”

„Dat spreekt vanzelf, Mr. Selfar!”

Lord Rogers haalde zijn chequeboek uit den zak,
vulde een cheque in en overhandigde die aan Mr.
Selfar.

Charly liet de chèque met een diepe buiging in zijn
zak glijden.

„Kunt u Clife hedenavond niet eens belachelijk
maken? Als u dat doet, dan betaal ik u daarvoor
extra!”

„U zult over den automaat tevreden zijn!”

„Dan is het all right!”

En met opgeheven hoofd ging de Lord heen.

De beide vrienden begonnen hartelijk te lachen.

„Honderd vijf-en-zestigduizend pond”, riep Charly.

„Let op, Charly, het wordt nog tweemaal honderd-
duizend pond! Maar haast je nu, mijn jongen, wij
moeten de cheques te gelde maken!”

Lachend scheidden zij van elkaar en nadat de geld-

zaken geregeld waren, brachten zij den ganschen middag in hun woning door, waar zij, naar het scheen, druk werk hadden. Eerst tegen den avond keerden zij in het hotel Atlantiek terug, waar hun een nieuwe verrassing wachtte.

Zij waren nauwelijks binnengekomen, of inspecteur Baxter liep naar hen toe.

„Waar zit gij toch, Mr. Selfar? Ik wacht reeds meer dan twee uur op u!”

„Wat is er van uw dienst, mijnheer de president?”

„Ik breng u de acht-en-veertigduizend pond sterling!”

„Wat, hebt u mijn automaat nu reeds verkocht?” vroeg Charly Brand. „Dat is vlug gegaan!”

„Ja, ja, ik ben niet tevergeefs inspecteur van politie van Scotland-Yard. Eén woord van mij is voldoende, om de voorzichtigste koopers te overtuigen. Hebben de beide Lords er niet over gesproken, dat zij ook liefhebbers zijn?”

„Nee, mijnheer de president!”

„Zij willen zeker niets van koopen weten.”

„Maar denk er eens om, hedenavond, als zij den automaat gehoord hebben, zullen zij tegen elkander opbieden.”

„Wie het eerst komt, het eerst maakt,” zei John C. Raffles.

„Dat is zoo, Mr. Brown, en daarom heb ik met den verkoop spoed gemaakt.”

„Zeer juist, mijnheer de president! Mag ik weten, wie den automaat van u gekocht heeft?”

„Nee, nee, mijn waarde Mr. Selfar, dat mag ik niet zeggen, en dat behoeft u ook niet te weten, want dat staat niet in onze overeenkomst. Hier zijn acht-en-veertigduizend vijfhonderd pond sterling; met het overige moet ge u maar niet bemoeien!”

Langzaam telde Baxter de banknoten op de tafel.

„Neem mijn vraag niet kwalijk, mijnheer de president,” sprak Charly Brand.

„Wel nee, Mr. Selfar! Wij blijven natuurlijk de beste vrienden. Wat u toekomt voor het tentoonstellen van den automaat, ontvangt u iederen dag aan de kas!”

Bij deze woorden speelde er een spottend lachje om de lippen van Baxter. Hij had bij den verkoop goede zaken gemaakt en verheugde er zich over, dat de koper-slager zijn banknoten nauwkeurig bekeek.

„Wel, steek ze maar in uw zak, Mr. Selfar, ze zijn nu uw eigendom geworden.”

„Maar alleen door uw goedheid, mijnheer de president. Ik zal u eeuwig dankbaar zijn, en als ik een dezer banknoten in mijn hand neem, dan zal ik telkens met dank en trots denken aan den president, den machtigen inspecteur van politie van Scotland-Yard, den groöten Baxter!”

De gevleide inspecteur stapte zegevierend de deur uit.

„De eenige, de groote Baxter!” zoo zou spoedig geheel Londen, ja heel Engeland over hem spreken!

VIJFDE HOOFDSTUK.

Een soirée bij lord Clife.

De avond was aangebroken.

Lord Clife had den trompetter-automaat, in wiens binnenste natuurlijk John C. Raffles stak, met zijn rijtuig laten afhalen, opdat er niets aan beschadigd zou worden.

Een detachement politie-agenten had het transport begeleid. Nu stond het instrument in een aangrenzend vertrek van de feestzaal en wachtte op een teeken, dat de inspecteur van politie zou geven.

Intusschen hield deze voor de talrijk verschenen genoodigden een toespraak.

Nadat hij daarmede gereed was, werd de spreker beloond met luide bijvalsbetuigen.

Hij was daardoor zóó gestreeld, dat de stem hem begaf om nog meer te zeggen.

Dit oogenblik maakte zich Lord Clife, die zich tot dusverre op de nagels gebeten had, ten nutte om naar het podium te gaan.

„Mijne heeren!” schreeuwde hij.

„Het is waar, dat wij de verdiensten van Mr. Baxter erkennen moeten, maar — ik heb de eer de eerste president te zijn —”

„En ik de tweede!” riep Lord Rogers.

„Ik heb mij”, spraf Lord Clife, „het genoegens ver-schaft, u op een soirée uit te noodigen. U zult er u nu van kunnen overtuigen, dat mijn — — —”

„Onze!” riepen Lord Rogers en Baxter tegelijk.

„— keus de juiste geweest is! — Geeft acht, ladies en gentlemen, als ik bel, begint de voorstelling!”

Hij wilde de bel nemen, maar Baxter had zich daarvan reeds meester gemaakt.

Nu verscheen ook Lord Rogers op het podium.

Maar op dit oogenblik kwam de trompetter-automaat reeds binnen en liep regelrecht naar de drie bestuurs-leden toe.

Baxter kreeg een trap op den voet.

Lord Clife kreeg een schop tegen zijn scheenbeen en de dikke Rogers een stomp voor den buik; daarna stond de automaat stil.

„Goddam, Sir!” schreeuwden de drie presidenten den pseudo-uitvinder toe. „Wij zullen u verantwoordelijk stellen!”

„Mijne heeren”, sprak Charly Brand. „Mijn automaat is, zooals u weet, tegen brand, diefstal, inbraak en ongelukken verzekerd. Wend u dus tot de verzekeringsmaatschappijen.

Overigens moet ik u zeggen, dat ik geen schuld heb aan het ongeluk, mijn automaat is mechaniek werk.

Ik heb mij bovendien stipt gehouden aan uwe beschikkingen!”

Hij wees hierbij op een kring, die met krijt op den vloer getrokken was en in het midden waarvan de automaat stond.

„Deze plaats hebt u mij aangewezen, en de heeren kunnen er zich van overtuigen, dat ik mijn automaat precies daarop heb geplaatst.”

In een ommezien was het podium vol met menschen, die zich lachend en verwonderd om den automaat schaarden.

„Jawel, Mr. Selfar heeft gelijk”, hoorde men verscheidene stemmen luidkeels roepen, „de automaat heeft uitstekend gewerkt! Wanneer u een extra-voorstelling wilt geven, dan had u dat aan Mr. Selfar moeten mededeelen.”

Wat kon het drietal bij de algemeene oppositie anders doen dan kalm zijn? Bovendien verdween hun misnoegen ook spoedig weer, toen zij de geestdrift bemerkten, die men op aller gezichten kon zien.

Ieder betastte den automaat en kon niet genoeg woorden vinden van lof en bewondering.

De presidenten kwamen spoedig weer in een goede luim.

John C. Raffles, die zich heel gemakkelijk in den automaat kon bewegen en alles wat er om hem heen gebeurde kon zien, begreep spoedig, dat de genoodigden allen zeer bekrompen van geest waren en dat hij dus niet bang behoefde te zijn om ontdekt te worden.

De bedienden brachten allerlei ververschingen en de

stemming der genoodigden werd nog vroolijker, toen de trompetter-automaat in functie trad.

Maar het was ook wonderlijk wat de automaat deed, want eensklaps hoorde men het lied:

„Geef me nog een drupje!”

Eindelijk, terwijl de aanwezigen reeds tamelijk vroolijk waren, besteeg Baxter nogmaals het podium en sprak:

„Ladies en gentlemen, hetgeen u tot dusverre van onzen wonder-automaat gehoord hebt, was niets meer dan gewoon.

Onze hooggeachte uitvinder, de koperslager Mr. Selfar, heeft hem echter zoodanig weten in te richten dat hij evenals een mensch kan denken en voelen!

Gij zult u daar spoedig van kunnen overtuigen!”

Charly Brand boog toestemmend en Baxter verliet het podium, begroet door den stormachtigen bijval der aanwezigen, die inderdaad geloofden aan de wonderlijke krachten van den automaat.

Charly Brand beklom nu het podium en sprak:

„Hooggeachte dames en heeren!

Ik weet waarlijk niet of mijn automaat al uw lof verdient. Ik ben een eenvoudig koperslager en heb nog nooit de eer gehad, in zulke voorname kringen te verkeeren.

Ik verzoek eenige heeren, die een proef willen nemen, om nader te komen, maar zeg u vooruit, dat ik persoonlijk geen invloed kan uitoefenen op de uitwerking van den magnetischen stroom.”

Een luid hoera volgde op deze woorden en, als ten overvloede, hoorde men van den wonder-automaat het mooie lied:

„Wij zitten zoo vroolijk te zamen
En hebben elkander zoo lief”,

zoodat er aan het gejubel geen einde kwam.

Charly Brand draaide intusschen ijverig aan den automaat en verklaarde weldra, dat de electro-magnetische voorstelling beginnen kon.

Het eerst kwam Lord Hampshire, een oude gek, die den naam had, een vrij losbandig leven te leiden.

Lord Lister kende de gewoonten van al de heeren, die zich om het podium verdrongen.

Lord Hampshire drukte, overeenkomstig de aanwijzingen van Charly Brand, op het electro-magnetische verbindings-contact.

Langzaam ging de arm met de trompet in de hoogte.

Overal doodelijke stilte.

„Ach, kon ik nog eens weer zo minnen,
Als destijds in de maand van Mei”,

klonk het uit de trompet.

De arme Lord sperde de oogen wijd open, hij boog als een knipmes, daarna liep hij met een vloek van het podium en werd met een spotlach van al de aanwezigen ontvangen.

Reeds het volgende oogenblik was de geblameerde verdwenen.

Als tweede persoon naderde een dame, die sterk geschminkt was en die door haar toilet er jeugdig wilde uitzien, maar die tot dusverre tevergeefs op een man wachtte.

Met een smachtenden zucht drukte zij op den knop, deinsde echter weldra verschrikt terug, want de yreese-lijke automaat blies:

„Reeds meer dan 30 jaren zijt gij oud.”

Dat was shocking. De dames en heeren lachten en applaudeerden.

Thans kwam met afgemeten schreden de eerste president, Lord Clife, aan het toestel.

Een druk en men hoorde:

„Man, wat heb je een raar vest aan.”

Drommels! Lord Clife bekeek zijn wit vest. De duivels-trompetter had niet te veel gezegd.

Er bevond zich een groote roode wijnvlek op het mooie zijden vest. Dat was weliswaar ergerlijk, maar niettemin was de Lord ten hoogste verheugd over de knapheid van zijn automaat en drukte den uitvinder een banknoot van tien pond in de hand.

„Kom maar mee, Lucie,” zei de baronet Sir Osborne tot zijn vrouw. „Ik wil er wel tien pond op verwedden, dat de trompetter zich tegenover jou als een gentleman gedraagt!”

Bedeest drukte de jonge vrouw, die eerst sedert een jaar gehuwd was, op den knop en:

„Hoera, hoera, de ooievaar is gekomen!”

hoorde men uit de trompet.

„Bravo, bravissimo!” riep de baronet en gaf Charly een banknoot van tien pond.

Nu betrad Lady Clife, de geheime minnares van Baxter, het podium.

De inspecteur wilde haar de hand reiken, maar de verschrikkelijke trompetter duwde hem terug en blies:

„Lindeman, Lindeman, wat gaat jou de vrouw van een ander an!”

Ten slotte bleef de inspecteur van politie Baxter nog over, die echter weigerde om zich met den trompetter-

automaat nu ook in verbinding te laten stellen.

„Ik vertrouw de zaak eigenlijk niet. Het past een inspecteur van politie ook niet, om zich tot zoiets te leenen!”

„Komaan, Baxter, wij zijn immers onder ons!” riep men van alle kanten en Lord Clife beweerde zelfs, dat Baxter, als derde president, wel verplicht was het te doen, en onder lachen en scherts drong men den inspecteur naar het podium.

Wantrouwend naderde hij den trompetter.

„Er is toch geen bedrog in het spel?” vroeg hij Charly Brand. „Ik ben de inspecteur van politie Baxter, van Scotland-Yard!”

„Zeker, zeker,” antwoordde de oude man en keek hem zoo onschuldig aan, dat het wantrouwen van Baxter weer verdween.

„Ik sta immers niet met mijn automaat in verbinding, mijnheer de president. Alleen de magnetische stroom werkt hier!”

„De duivel mag dien onzin halen,” dacht Baxter, maar hij drukte toch op den knop.

De automaat reageerde daarop eerst niet, de arm met de trompet ging weliswaar een weinig omhoog, maar zakte telkens weer neer.

De inspecteur verheugde zich daar reeds over, maar

— plotseling — ging de arm in de hoogte en door de zaal klonk het lied:

„Gij zijt de beste broeder ook niet!”

Baxter stond als verlamd.

„Bravo, bravissimo! Dat Baxter leve! Hiep, hiep, hoera!”

De aanwezigen konden niet weer tot bedaren komen en verdrongen zich om den armen inspecteur, die nog steeds als vastgenageld stond.

„Misschien zegt hij ons ook nog wanneer de Grootte Onbekende, Raffles, eindelijk eens door Baxter gearresteerd zal worden!” riep Lord Rogers, en onmiddellijk blies de trompet:

„Als de zwaluw wederkeert,

't Volgend jaar! — —”

De ladies en gentlemen proestten het uit van lachen, vooral, toen het instrument nu begon te spelen:

„God save the King.”

Allen zongen nu mede en dansten om den automaat; Baxter moest natuurlijk van de partij zijn, want de anderen sleepten hem mede.

Hij dacht echter bij zichzelf:

„Wacht maar, Mr. Selfar, ik zal uw trompetter wel nader bekijken!”

ZESDE HOOFDSTUK.

Vlooiënbeten.

De inspecteur van politie Baxter was niet bijzonder goed in zijn humeur, toen hij den volgenden morgen in zijn bureau kwam.

Maar detective Marholm, bijgenaamd de „vloo”, stoorde zich daar volstrekt niet aan en ging voort met rooken en de ochtend-editie van de „Times” te lezen.

„Morning, inspecteur,” met deze woorden beantwoordde hij vroolijk den onvriendelijken groet van zijn chef.

„Drommels, het moet gisteravond bij Lord Clife prachtig geweest zijn. De wonder-automaat schijnt aan ieder de waarheid gezegd te hebben. — Gij zijt de beste broeder ook niet. — Ha, ha, ha!”

Bij deze woorden zweeg hij, want hij zag het woedende gezicht van Baxter.

„Mensch, ik waarschuw je!” riep deze.

„Wel, het is niets nicuws meer, inspecteur, het is reeds lang in Londen bekend.”

„De vervloekte journalisten zouden het gewaagd hebben?” riep de inspecteur.

„Nu, dat geloof ik wel”, antwoordde de „vloo” lachend.

„Houd je mond!” snauwde de inspecteur.

„Hm, hm”, fluisterde de „vloo” en kneep zijn oogen dicht. „Was Lady Clife vroeger uw minnares?”

„Kerel, wat kunnen de vrouwen van anderen mij schelen,” riep Baxter woedend. „Ik verzoek je om over mijn privaat leven niet te spreken!”

„Daarin stel ik ook zeer weinig belang, inspecteur, al is men als het ware ook mede verantwoordelijk voor den goeden naam van zijn chef. Wij, hier in Scotland Yard, moeten de menschen een goed voorbeeld geven. Maar, maar....”

„Wat, maar?” schreeuwde Baxter.

„De trompetter-automaat heeft gelijk! — Jij bent de beste broeder ook niet! — — —”

„Kerel, hoe kun je zoo brutaal zijn om mij met „jij” aan te spreken?”

„Dat doe ik immers niet, inspecteur. Ik haal het lied

slechts aan. En onder ons gezegd, inspecteur, u hebt reeds meer dan genoeg dolle streken uitgehaald.”

Baxter kon niet spreken; zijn gezicht vertoonde al de kleuren van den regenboog.

Eindelijk, na lang zwijgen, zeide hij:

„Mensch, ongeluksvogel, ik wou, dat ik je dood-drukken kon als een werkelijke „vloo”!”

„O, inspecteur, u zoudt mijn dood slechts al te spoedig moeten betreuren, want ik vlei mij er mee — —”

„Met niets, ingebeelde gek! Ieder mensch kan vervangen worden en ik kan ieder oogenblik den domsten agent tot secretaris bevorderen.”

„Dan verwondert het mij, dat u dat niet reeds lang gedaan hebt”, antwoordde de „vloo” spottend. „Als ik niet begreep, dat u mij bitter noodig had, zou ik mijn ontslag reeds lang hebben aangevraagd!”

„Zeker om te verhongeren?”

„Neen, inspecteur. Lees toch eens het dierenleven van Brehm, daarin zult u vinden, dat vlooiën een zeer taai leven hebben. Omtrent mij kunt u gerust zijn; maar u zou ik wel een goeden raad willen geven.”

„Dat zal wel iets bijzonders zijn”, riep de inspecteur.

„U kunt het houden voor wat u wilt, maar in uw plaats zou ik mij niet altijd op den voorgrond willen stellen.”

„Wat zeg je daar?” vroeg de inspecteur.

„Dat u overal vooraan wilt zijn!”

„Dat is mijn plicht als inspecteur!”

„Om bij alle nonsens vooraan te zijn? Bedenk toch eens, wat het gevolg van dit alles geweest is. Een échec als president van de zedelijkheidsclub, een pak slaag bij de schoone lady, een uurtje in het gekkenhuis....”

„Zwijg toch!” bulderde Baxter; maar Marholm kon zich niet bedwingen.

„Kijk eens, inspecteur”, en bij deze woorden nam hij een dik boek uit de kast. „Hier in dit boek zijn al uwe domme streken verzameld, die ik in druk zal geven, zoodra ik uit den dienst ontslagen ben.”

„Verbrand dien rommel maar, want met mijn toestemming wordt je nooit ontslagen!”

Dat was juist wat Marholm hooren wilde en hij sloot het boek weg.

Nu eerst had hij volle recht van spreken.

„Hm, het moet gisteravond toch bijzonder mooi geweest zijn.”

„Laat mij toch met rust! Het was niets dan zwendel, maar ik zal trachten er achter te komen.”

„Zoo?” vroeg de „vloot” verwonderd. „Houdt u de in den mensch wonende magnetische kracht voor zwendel?”

De grootste professoren hebben zich daarmede toch reeds bezig gehouden!”

„Omdat het de grootste domkoppen van Oud-Engeland zijn! Ik wil aan dien zwendel een eind maken en den koperslager Selfar ontmaskeren!”

„Als gij uw vingers daarbij maar niet brandt, want ik geloof er wel aan.”

„Omdat je ook een groote ezel bent!”

„Ik dank u, inspecteur en bedien mij van hetzelfde compliment. Want als u verstandig geweest waart, dan zou geheel Londen u heden niet weer uitlachen.”

„Mr. Selfar zal alle kosten betalen!” riep Baxter.

„O, dat geloof ik nog niet.”

„Hij heeft in mij de Koninklijke politie beleedigd!”

„Dat moet u hem nog bewijzen! Wilt u misschien beweren, dat hij met het lied: Jij bent de beste broeder ook niet, uw particulier leven bedoeld heeft?”

„Houd toch op, kerel,” riep Baxter, terwijl hij zijn beide handen voor de ooren hield. „Ik zal blij zijn, als de man eerst weer weg is!”

„Komaan, inspecteur! John C. Raffles gaat niet zoo gemakkelijk weg.”

„Voor mijn part mag hij sterven!” riep de inspecteur. „Hoe kom je op zulke gedachten, Marholm? Als Raffles nog leefde, dan zou hij zeker reeds lang weer een levensteeken gegeven hebben.”

„Hij is misschien in de een of andere badplaats,” antwoordde de „vloot” spottend. „Pas maar eens op, zoodra hij geen geld meer heeft, zult u wel weer van hem hooren.”

„Dat hoop ik niet,” zuchtte Baxter.

„Die kerel ontnemt mij mijn verstand nog.”

„Met uw verstand zal hij weinig kunnen beginnen.”

Baxter keek zijn secretaris woedend aan en verdween daarna in zijn privaat vertrek om een uurtje te slapen.

De „vloot” stak een nieuwe pijp op en las nog eens na wat hij over Baxter genoteerd had.

Onder anderen vond hij het volgende:

„Als wij den geachten inzender niet kenden, dan moesten wij wel denken met een nieuwen Raffles-streek te doen te hebben — — —”

„Dat geloof ik ook,” fluisterde de „vloot”.

„Ik dacht ook reeds, waar Raffles zoolang bleef. Van verveling ben ik mager geworden. Ik moet den trompetter-automaat toch maar eens een kleinen werk geven! — — —”

Terwijl dit alles in Scotland-Yard voorviel, zaten Lord Lister en zijn secretaris Charly Brand in hun kamer in de Cumberlandstreet hun sigaretten te rooken en beiden waren bezig de banknoten te tellen.

Behalve de banknoten lag er nog een stapeltje blinkende goudstukken op tafel, die de oude bediende Fred in rolletjes verpakte.

„Hoeveel hebben wij nu bij elkaar?” vroeg Edward Lister zijn secretaris.

„Van Baxter acht-en-veertig duizend vijfhonderd, van Lord Clife zeventigduizend, van Lord Rogers tachtigduizend — en hoeveel aan andere ontvangsten?”

„Driehonderd pond!” antwoordde de bediende, tot wien deze laatste vraag gericht was en die, daar hij gereed was, het vertrek verliet.

„Dat zijn te zamen honderdachtennegentigduizend achthonderd pond sterling”, berekende Lord Lister.

„Inderdaad, een mooi sommetje en alles gekregen van lieden, wien het niets hindert.”

„Zoo rijk zijn wij nog nooit geweest!” zei Charly. „Edward, zullen wij nu inderdaad nog veertien lange dagen hier in zorg en angst blijven doorbrengen?”

„Ja, waarom niet?” gaf deze ten antwoord. „Meen je, dat ik de ontbrekende vijftienhonderd pond in den steek zou laten? Neen, mijn jongen, want ik heb ze voor een goed doel bestemd!”

„Je bent toch een braaf mensch, Edward!”

„Ach, ik denk altijd, dat leven en leven laten het beste is, wat men doen kan. De armen in White Chapel moeten ook eens een goeden dag hebben. — Maar dezen keer baart mij het geld geen vreugde!”

„Maar Edward, ik begrijp je niet!”

„Het baart mij geen vreugde,” herhaalde deze.

„En waarom niet?”

„Omdat wij het te gemakkelijk verdiend hebben.”

„En wat zal er nu verder gebeuren als de drie koopmans lang genoeg over den trompetter getwist hebben?”

„De heeren zullen er zich wel voor in acht nemen om alles wereldkundig te maken!”

„Is dat niet beter voor jou en voor mij? Vroeger hebben wij gevaren genoeg uitgestaan!”

„Dat was juist het aantrekkelijke van de zaak!”

„Je wilt daarmee toch niet zeggen — — —?”

„Dat de wereld ook zoo oordeelen zal. Men zal er aan twifelen, of John C. Raffles, de Groote Onbekende, dit gedaan heeft, en dat spijt mij! Ik heb liever, dat geheel Scotland-Yard achter mij aanjaagt en dat de goede Baxter uitroept: Dat is John C. Raffles weer!”

„Edward, Edward!” waarschuwde de jonge man; „wie zich moedwillig in het gevaar begeeft, komt daarin om!”

„En die zich voor het gevaar verbergt, leert het te vreezen! — —”

Lord Lister liep onrustig door het vertrek heen en weer.

„Nee, ik heb er genoeg van om mij verscholen te houden. Ik zou er meer plezier in hebben, voor Baxter te gaan staan en hem toe te roepen: Hier is John C. Raffles!”

Men is alleen tegen het gevaar gewapend, als men weet, dat men achtervolgd wordt!”

Bij deze woorden was Charly Brand verschrikt opgesprongen.

„Edward, je bent toch niet van plan, om — — —?”

„Den inspecteur van politie Baxter mede te deelen, dat ik weer in Londen ben. — Ja, dat zal ik doen!”

John C. Raffles sprak deze woorden met zooveel overtuiging uit, dat zijn vriend er van afzag om hem van dit plan af te brengen.

Het zou ook te vergeefs geweest zijn, want de moedige man was reeds voor zijn schrijfbureau gaan zitten, zette haastig eenige woorden op papier en deed dit schrijven in een enveloppe waarop hij het adres van den inspecteur plaatste.

„Nu is het mij alsof er een steen van mijn hart gevallen is,” zeide hij. „Nu kan ik tenminste jou en andere menschen weer eerlijk in het gezicht kijken en wie zijn oogen op durft slaan, behoeft geen gevaar te duchten.”

En terwijl hij zijn vriend op den schouder klopte, voegde hij er bij:

„Kom, mijnheer de koperslager Selfar! voor je automaat dreigt geen gevaar, zoo lang als ik er in steek!”

Daarna verlieten de beide vrienden hun woning om weer naar het hotel Atlantiek te gaan.

Nog nooit had hun het ontbijt zoo goed gesmaakt als heden en de kellner zeide tot zijn chef:

„Let er eens op, mr. Allister, de zaak van den trompetter-automaat zal zeker nog vroolijk eindigen!”

„Ja, dat is mogelijk,” antwoordde mr. Allister.

„Nu, bedien de heeren maar goed, dan is voor ons de zaak van den trompetter-automaat ook niet kwaad.”

.....

Nadat hij gedineerd had, keerde de inspecteur Baxter naar zijn bureau terug.

Het diner was goed geweest en dientengevolge was hij weer in een beste luim.

„Zeg eens, Marholm, is er iets nieuws?”

De „vloot” was weer in een rookwolk gehuld, waardoor Baxter het ironische lachje niet bemerkte, dat om zijn lippen zweefde.

„Hier is een spoedbrief!” antwoordde Marholm.

„Ik wilde hem eerst naar u toesturen, maar dacht, dat het wel tijd zou hebben tot na den maaltijd, want niets is onaangenaamer dan een kwaad bericht als men bezig is te dineeren!”

„Voor jou misschien,” antwoordde Baxter. „Jij neemt het met je plichten niet zoo nauw — jij bent —”

De verdere woorden bleven hem in de keel steken. Baxter keek met wijd opengesperde oogen en zoo bleek als de muur, naar den geopenden brief.

„Wat is er toch?” vroeg de vloot.

„Zwij — — — zwij — — —!” hijgde de inspecteur.

„O, zwijnevleesch, dat is mij te vet en dat werkt nu zeker in uw maag. Ja, ja, ik ken dat. Als men dat gebruikt heeft, dan moet men altijd een flinken slok brandy nadrinken.”

„Zwijgen moet ge!” riep Baxter.

„Zie je dan niet, dat ik een — — —”

„Brief gekregen heb. Zeker! En bijzonder aangenaam schijnt de inhoud juist niet te zijn!”

„Vreeselijk —!” zuchtte Baxter.

„Dan moogt u mij wel dankbaar zijn, dat ik hem liet liggen. — Wat staat er dan toch in?”

„Raffles is weer in Londen!” zuchtte de inspecteur.

„Wie?” vroeg Marholm.

„Raffles, de Groote Onbekende. De nagel aan mijn doodkist!”

„All right!”

„All right? — En verder zeg je niets?”

„Nee! hij komt niet onverwacht en juist ter rechter tijd.”

„Ter — rechter — tijd? Marholm, kerel, heeft de duivel je gestuurd? Nu, terwijl ik als president mijn handen vol werk heb?”

„En terwijl de agenten van Scotland Yard voor een pop op wacht moeten staan! Ja, het is ver gekomen; het wordt waarlijk tijd dat er weer eenig leven in de manschappen gebracht wordt. John C. Raffles komt dus nu wel ter — — —”

„Kerel, zwijg toch!” schreeuwde Baxter en sloeg met de vuisten op tafel, zoodat de inkt uit den inktpot spatte en het witte vest van den inspecteur bezoedelde.

„De trompetter-automaat zou nu zingen: Mensch heb je een vest aan? riep de „vloo” spottend.”

„Er uit, er uit!” schreeuwde Baxter.

„U geeft mij dus verlof? Goed, inspecteur, ik dank u! —”

Marholm stond op en greep naar zijn hoed.

„Wil je wel hier blijven, ezels, dagdief!”

„Ook goed!”

Marholm stak een nieuwe pijp op.

„Doe die pijp weg!” riep Baxter.

„Die hindert mij niet bij het spreken, inspecteur!”

„Maar mij!”

„Maar u hoeft niet te spreken als u niet wilt!”

„Schaapskop!” riep Baxter, terwijl hij nog eens den brief doorlas.

Misschien had de een of andere spotvogel den brief geschreven. Maar neen, er was geen vergissing mogelijk.

Onverschillig schoof Marholm de pijp naar den anderen hoek van zijn mond.

„Daar — daar — lees hem ook eens!” en hij overhandigde Marholm den brief.

Detective Marholm was zeer voorzichtig. Hij haalde een bundel papieren te voorschijn, maakte die open en vergeleek de zich daarin bevindende brieven met dien, welken de inspecteur thans ontvangen had.

„Het is in orde! De brief is van Lord Lister, den Grooten Onbekende. Zoo, zoo, dus weer eens een levensteeken van onzen goeden vriend. Maar wat schrijft hij toch? Heeft hij zich goed geamuseerd? Heeft hij weer geen geld? Ja, het lieve geld! Als het vierkant was, dan zou het niet zoo vlug door de vingers rollen!”

Marholm bracht de papieren weer op hun plaats, ging weer zitten en staaarde lang naar den brief.

„Mijn beste inspecteur van politie Baxter,” begon hij te lezen.

Hij wendde zich tot dezen, die als wezenloos voor zich keek.

„Inderdaad netjes van den Lord, men kan toch dadelijk bemerken, of iemand een goede school heeft be-

zocht! Mijn beste — dat klinkt zoo gemoedelijk, zoo beminnelijk!”

„Houdt toch op, mensch!” jammerde Baxter, zijn beide ooren dichtstappend.

„Ik had gisteravond het genoeg, u weder eens te zien! Was verwonderd, dat u er zoo slecht uitzag!”

„De kerel is zeker krankzinnig!”

„U wordt dik, mijn beste inspecteur, wanstaltig dik!”

„Bah, wat een ellendeling!” raasde de inspecteur.

„U moet meer beweging nemen, weer zoo'n kleine Rafflesjacht op touw zetten. Dat werkt gunstig op den bloedsomloop.”

Baxter kon zich van woede niet meer bedwingen.

„Ik ben iederen dag in de nabijheid van den wonderautomaat te vinden. Ik heb veel pret met dat instrument. De electro-magnetische-inspiratie werkt verbluffend! — — Als hij reeds bij u zulke resultaten vertoont, wat zou ik dan wel te hooren krijgen? Men doet het verstandigst, om er met de vingers af te blijven.

Ik raad u dat met allen ernst aan.

JOHN C. RAFFLES.

P.S. Ik verzoek u om den detective Marholm van mij te groeten!”

„Dank u wel,” zeide de „vloo” en vouwde den brief weer dicht.

„Wat zeg je van deze brutaliteit?” vroeg Baxter.

„Niets, inspecteur!”

„Niets? En mijn hoofd is geheel verward!”

Hij liep door het vertrek heen en weer.

„Ik geloof, dat de automaat hem de beste gelegenheid aanbiedt om weer geld te krijgen! Maar dat zal hem moeilijk vallen. Ik zal hem dag en nacht laten bewaken! Neen, dat hij juist nu verschijnt! Men kan toch op geen twee plaatsen tegelijk zijn!”

„Neen, dat kan men niet,” zei Marholm.

„Weet je geen raad, Marholm? Je bent toch anders nog al bij de hand!”

„Wel, leg uwe betrekking van president neer.”

„Dan zou ik wel gek zijn. Zal ik mij blootstellen aan de spotternij van het publiek? Moet ik alleen aan de beide domme Lords de zegepraal overlaten? Ja, dat zou hun welkom zijn! Neen, neen, als je niets beters weet.”

„Hm, hm,” bromde de „vloo”.

„Kom er maar mede voor den dag!” riep Baxter.
„De domste invallen zijn soms de beste!”

„Voorals men zelf geen betere invallen heeft,” antwoordde de „vloot”. „Laat hem maar rustig begaan.”

„Wat — zeg — je — laten begaan?”

De inspecteur keek Marholm verwonderd aan.

„Zou ik kalm moeten toezien, dat John C. Raffles millioenen steelt?”

„Waarom niet, inspecteur? Hij vraagt u niet om verlof daartoe en neemt het ten slotte ook slechts van hen, die het missen kunnen.”

„Marholm, Marholm, ik raad je om je onmiddellijk door een zenuwarts te laten onderzoeken.”

„Arresteeren laat hij zich toch niet,” ging de „vloot” voort, „en als gij u in het minst niet om hem bekomert, dan komt u het verste. Gij windt u nu alweer op en wie weet, wat hij u op de tentoonstelling, ten aanhoore van duizenden menschen, zal zeggen.”

„Houd toch op!” kreunde de inspecteur, die zijn ooren dicht hield.

Maar Marholm ging voort:

„Hij maakt u ten slotte onmogelijk in Scotland-Yard en in geheel Londen. En wat wilt u dan beginnen? Een zaakje in augurken of lucifers?”

De dikke Baxter ging rechtop staan, stak zijn rechterhand tusschen den tweeden en derden knoop van zijn uniformjas en liep het vertrek op en neer.

Eindelijk ging hij zitten; het zweet liep hem van het voorhoofd.

„Marholm,” riep hij, „waarom plaag je mij zoo?”

„Plagen? Ik meen het goed met u, inspecteur. Ik zou het verschrikkelijk vinden als u om Raffles den dienst moest verlaten! En zulk een goedhartige chef als u krijg ik nooit weer!”

Baxter, die in zijn wanhoop niet op den spottenden toon lette, begon luid te snikken en drukte den secretaris de hand.

„Je bent toch een brave kerel, Marholm, ik dank je. Misschien is je raad, om mijn presidentschap neer te leggen, toch goed.”

„Bravo, inspecteur, dat is de eerste verstandige gedachte, die ik van u hoor. Ik durf er wel op wedden, dat u en John C. Raffles nog goede vrienden wordt.”

„Dat hoop ik maar,” antwoordde Baxter. „Dan zou ik eindelijk rust van dien kwelgeest krijgen.”

Marholm stak een nieuwe pijp op, want nu wist hij, dat zijn vriend John C. Raffles voorloopig niets te vreezen had van den inspecteur.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Raffles deelt klappen uit.

De tentoonstelling was geopend en dagelijks bestormden honderden het Atlantiek-hotel, waar de zaal veel te klein was om de duizenden bezoekers te ontvangen.

Marholm had gelijk gehad; bijna geheel Scotland-Yard was op de been, om de orde onder de groote massa menschen te handhaven, die den wonder-trompetter-automaat zien en hooren wilden.

Baxter kende zich zelf bijna niet meer van trots en verwaandheid.

Slechts één zaak maakte hem het leven onaangenaam, namelijk de korte spotbrieven van Raffles, die iederen avond op zijn tafel lagen en alle bijzonderheden van den vorigen dag vermeldden.

„Ben je blind, Baxter, of wil je mij niet zien?” stond telkens aan het slot der brieven. —

De arme inspecteur leed onuitsprekelijk; hij was steeds vergezeld van eenige in burgerkleeding gestoken agenten, maar van Raffles was niets te zien.

Een ding troostte hem, namelijk dat nog niemand iets wist van de aanwezigheid van den gevreesde.

Maar op zekeren dag verwekte het een kleine ergernis, dat de wondertrompetter plotseling den bekenden Raffles-marsch speelde en de detectives een jong-mensch arresteerden.

Maar men moest hem spoedig weer vrijlaten, toen men ontdekte, dat hij slechts de componist van het lied was.

De voorlaatste dag van de tentoonstelling was aangebroken. Wederom lag er een Raffles-brief op de tafel van den inspecteur, die zich lachend tot Marholm wendde.

„De goede Raffles begint vervelend te worden!”

„Wel, inspecteur, men moet den dag niet prijzen voordat de avond gekomen is.”

„Onzin, Marholm! Ik weet wel, waaraan het ligt. Ik heb alle heeren, die iets bezitten, in het geheim laten waarschuwen.”

„Drommels, als John Raffles u dat maar niet kwalijk neemt.”

„Wel neen! men is toch niet voor plezier chef der politie van Scotland-Yard. Als ik den schurk eerst te pakken heb, dan laat ik hem niet weer los.”

„Ik wensch u het beste, inspecteur; maar dat zal ik wel niet beleven.”

Intusschen had Baxter den brief geopend. Hij had er nauwelijks een blik in geworpen of hij sprong van zijn stoel op en riep:

„Duivels! wat een brutaliteit!”

„Wat is er?” vroeg Marholm.

„De duivel is losgebroken; ik dacht wel, dat je raad geen penny waard was.”

„Ik heb er immers ook niets voor verlangd.”

„Om met dien kerel vrede te houden, is onmogelijk. Neen, Marholm, je bent een ezel, daar wil ik je wel een schriftelijke verklaring van geven.”

„Die verklaring zou mij weinig baten; of is John C. Raffles misschien van plan om mij tot zijn privaatscretaris aan te stellen?”

„Neen, hij heeft het oog op den automaat gevestigd!”

„Op den trompetter?”

„Ja zeker! Waarover spreekt Londen thans anders? Daar, lees maar eens!”

De inhoud van den brief was in staat om den kalmsten persoon in drift te doen geraken.

Hij luidde als volgt:

„Waarde Mr. Baxter!

U zult wel reeds lang gevraagd hebben wat ik in Londen zoek. Ik zoek een nieuw voorwerp, waarvoor men geld krijgen kan.

Ik heb den trompetter-automaat van Mr. Selfar sedert twaalf dagen oplettend bestudeerd en ben tot de overtuiging gekomen, dat men daarmee prachtige zaken kan doen.

Daar ik er mij van overtuigd houd, dat de auto-

maat reeds verkocht is, zal ik de vrijheid nemen haar vóór het sluiten der tentoonstelling weg te kapen.

Of dat heden, morgen of overmorgen gebeurt, kan ik nog niet zeggen, maar ik wilde u vooraf van mijn voornemen kennis geven.

Met vriendelijken groet,

JOHN C. RAFFLES."

„Dat is openhartig," zeide de „vloot". „Hij verschaft, zooals altijd, de gelegenheid om hem te arresteeren. Wat denkt u nu te doen, inspecteur?"

„Dat zal ik jou niet aan je neus hangen," spotte deze. „Met jou is toch niets te beginnen."

„Wel, dat is mij des te aangener, inspecteur! Ik ben nimmer een vriend van de streken van Tijn Uilenpiegel geweest."

Baxter verwaardigde zich niet hem antwoord te geven.

„Vervloekt, ditmaal laat ik mij niet voor den gek houden! Heden, morgen of overmorgen! Haha, John C. Raffles zal tot zijn spijt merken, dat de politie van Scotland-Yard ook wel drie dagen en drie nachten op haar post kan zijn. Ha, wat een zegepraal, als ik hem eindelijk hier zal hebben, aan handen en voeten gebonden. Dan zal men uitroepen: de eenige Baxter, de grootste....."

„Ezel van Groot-Britannië," dacht de „vloot".

„Dan krijgt u zeker ook de groote gouden medaille van de zoölogische tentoonstelling" voegde hij er luid aan toe.

„Spot jij maar, Marholm, dezen keer loopt Raffles zeker in de val!"

Na deze woorden ging hij heen.

„De duivel mag weten wat John C. Raffles bezielde heeft," fluisterde de „vloot" en liet zelfs, hetgeen anders nooit gebeurde, zijn pijp uitgaan.

„Welnu, hij moet zelf maar weten wat hij doet! Zonder strijd geen overwinning."

Kalm stak hij zijn pijp weer op.

Inspecteur Baxter had inmiddels de noodige maatregelen getroffen om den gevreesden avonturier in handen te krijgen.

Na een lange beraadslaging werd besloten, het aantal agenten te vermeerderen.

De nu vier-en-twintig man sterke troep agenten deed alleen des nachts dienst, want om den kostbaren automaat bij dag weg te stelen scheen onmogelijk.

John C. Raffles had dus steeds gelegenheid om zich

na het eindigen der voorstelling uit de automaat te verwijderen.

Als Lord Lister weer in den automaat kroop, dan waren de agenten meestal reeds dronken.

De inwoners van Londen verwonderden er zich weliswaar over, dat zij thans zoo weinig agenten op straat zagen, maar niemand vermoedde, dat het onbillijk was hen van luiheid te verdenken.

Baxter was in Hotel „Atlantiek" gaan logeeren en nam aan alle maaltijden deel, tegelijk met mr. Selfar en met den Amerikaan.

„Wel, gentlemen, wat zegt u van mijn maatregelen?"

„Alle respect voor de Engelsche politie!" antwoordde Mr. Brown.

Baxter maakte een buiging.

„Als John C. Raffles inderdaad van plan is den automaat te stelen, dan moet hij wel een verbond gesloten hebben met den duivel."

„Maar wij, Amerikanen, zouden ons tegen uw maatregelen verzetten, want uw agenten vervolgen iemand zelfs tot aan de W. C., en dat is werkelijk onaangenaam."

„Maar, Mr. Brown, heeft men u dan reeds lastig gevallen?" vroeg de inspecteur.

„Nee, dat wel niet; ik zou het ook niemand raden."

„Dan zal het zeker niet gebeuren. Het spreekt van zelf, dat wij hier erg waakzaam moeten zijn, maar tegenover u is dat niet noodig, en mocht men u eens lastig vallen, toon dan maar dezen penning."

Bij deze woorden overhandigde hij den beiden heeren een penning, dien zij in dank aannamen.

Gedurende de beide eerstvolgende dagen gebeurde er niets bijzonders; alleen de brieven lagen steeds weer regelmatig op de tafel in Baxter's vertrek.

„Past goed op, inspecteur," luidde één daarvan.

Baxter was woedend. En het hotel „Atlantiek" geleeke dezen morgen op een dierentuin, door al het heen en weer geloop der agenten.

John C. Raffles en Charly Brand maakten zich intusschen voor de reis gereed en door het vertoonen van hun penningen liet men hen overal ongehinderd passeeren.

Dezen namiddag deelde Charly den inspecteur mede, dat de Amerikaan vertrokken was.

„Dat is jammer, hij was een aardige prater."

De uren verliepen in koortsachtige opgewondenheid, want Baxter had geen oogenblik rust.

Hij wilde Raffles nu arresteeren.

De tentoonstelling was gesloten. De groote zaal was leeg. Achteraan in de zaal, op een podium, stond de trompetter-automaat stil en bewegingloos.

Heel stilletjes en zonder het minste gedruisch werd het achterste gedeelte van den automaat geopend en John C. Raffles stapte er uit.

Als een schaduw gleed hij over den vloer en verborg zich achter de gordijnen.

Hij had dezen weg tot dusverre steeds gekozen en zich daarna door het venster verwijderd.

Maar heden bleef hij. Hij wilde de agenten niet in den mond loopen.

Eenige keeren hoorde hij hun naderende en dan weer verdwijnende voetstappen.

De domme Baxter had nog steeds geen vermoeden waar de gezochte zich verborgen hield.

Nog eens hoorde hij met de sleutels rammelen, de deur ging open en de 24 manschappen, die den automaat des nachts bewaken moesten, traden binnen.

Tot dusverre waren zij rondom den trompetter gaan zitten; maar heden verborgen zij zich achter allerlei voorwerpen.

Inspecteur Baxter had het zoo bevolen, want zoo dwaas zou John C. Raffles toch niet zijn, om den automaat onder de oogen van 24 agenten te willen wegstelen.

Wegens de strenge bewaking was hij de beide laatste dagen niet verschenen. Maar heden, nu er geen agenten aanwezig waren, zou hij volgens de meening van Baxter wel komen.

Dit zeide hij onder het drinken van een glas wijn tot Mr. Selfar.

„Dat gelooft u zelf toch niet, inspecteur”, beweerde Marholm, die heden ook weer aanwezig was.

Intusschen dronken Baxter en Charly Brand het eene glas na het andere.

Daarbij verliep uur op uur, maar men vernam niets.

Baxter trachtte eenige stappen te loopen, maar struikelde over de beenen van de „vloer” en viel voorover.

„Wat zoekt u onder mijne beenen?” vroeg de „vloer”.

„Zie je dan niet, dat ik hier voorbij wil?”

„Neen, inspecteur.”

„Laat je dan maar pensionneeren.

Drommels, mijn beenen schijnen te slapen.”

Hij struikelde weer.

„Als een ezel zich te wel gevoelt, dan waagt hij

zich op het ijs”, lachte Marholm achter hem en vulde opnieuw zijn glas.

Baxter was met moeite naar de tentoonstellingszaal gestrompeld.

„Ziezo, nu zal ik naar den automaat sluipen en dan, Raffles...”

Hij kroop op handen en voeten over het dikke tapijt. Eensklaps ontstond er om hem heen een vreeslijk alarm.

Het werd levendig in de stille ruimte en van alle kanten sprongen de agenten te voorschijn.

„Raffles is hier! Slaat hem neer!” riepen allen tegelijk en de vuisten der agenten sloegen zonder medelijden om zich heen.

„Helpt! helpt!” schreeuwde de ontnuchterde. „Ik ben uw inspecteur!”

„Dat is Baxter niet!” riepen sommigen. „Die zit achter zijn glaasje en wacht totdat wij hem den grooten Raffles brengen!”

Intusschen geelk het hotel Atlantiek veel op een gekkenhuis en als er iemand vluchten wilde, dan zaten er dadelijk een dozijn agenten achter hem aan.

„Raffles is in de eetzaal, neen, hij is in de gang, op de trap”, riepen allen door elkander.

Toen het eindelijk den detective Marholm gelukte, de opgewonden gemoederen tot bedaren te brengen en het helder brandende licht was opgestoken, toen eerst zag men, welk een onheil men aangericht had.

En op al deze verschrikkelikheden volgden oogenblikken van bijtenden spot over de houding van de agenten van Scotland Yard, die bleek en bevend om hun chef, den inspecteur Baxter, stonden.

Het was een geluk, dat hij ten minste acht dagen het bed moest houden, want in dien tusschentijd zou hij deze scène misschien vergeten. — — —

Reeds een uur daarna hoorde men de courantenjongens roepen:

„Extra blad — extra blad — een nieuwe streek van Raffles!”

Wat er in de bladen te lezen stond, luidde als volgt:

„Een nieuwe Raffles-streek! Geheel Scotland Yard om den tuin geleid! Inspecteur Baxter door zijn eigen agenten mishandeld!”

Aan het slot stond:

„Als het ook aan den bewerker van deze nachtelijke grap niet gelukt is, den wondertrompetter-automaat weg te rooven, dan mogen wij toch gerust verklaren, dat hij zich op een andere manier schadeloos gesteld heeft. Wij hopen

spoedig nadere berichten te kunnen mededeelen omtrent de schade, die in het hotel Atlantiek is aangericht.

De cel, die sedert jaren voor John C. Raffles in Scotland Yard gereed staat, is nog steeds ledig gebleven."

Een ander extra blad bracht het bericht, dat de trompetter-automaat voorloopig in Scotland Yard opgeborgen was, omdat de uitvinder, de koperslager Sel-far, zich nog niet had aangemeld.

Iets naders vernam men er niet over.

De verstandigste lieden echter — en daaronder bevond zich ook Marholm, de „vloot" — lachten er om en dachten:

„Het is niets dan koper en blik! Als er iemand is, die het raadsel kan oplossen, dan is dat zeker alleen John C. Raffles, de Grootte Onbekende!"

Maar deze zat reeds op een der elegantste stoombooten, die tusschen Londen en Hamburg varen, op reis naar het schoone Duitschland en dacht niet meer aan het voorgevallene, omdat hij begreep, dat hem dan een gevaarlijke lachkramp zou kunnen overvallen.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

Een blad uit het dagboek van Raffles.

De inspecteur van politie Baxter was van de klappen, die hij bekomen had, bijna weer genezen.

Hij zag er weliswaar nog zeer zwak uit, want de agenten van politie van Scotland Yard hadden stevige vuisten, maar hij was in een tamelijk goed humeur, omdat zijn wonder-automaat gered was.

Lord Clife en Lord Rogers hadden hem gedurende zijn ziekte dagelijks bezocht, meestal met het voor-nemen, om over den aankoop van den automaat te spreken.

Hij had hen echter aan den sleur gehouden, want daardoor zouden zij er nog heeter op worden. En hij wilde er gaarne zooveel mogelijk munt uitslaan voor zichzelf.

Het wederzien van de „vloot” was zeer hartelijk.

„Je moogt wezen wie je wilt, Marholm”, zei hij, „maar een goede, brave „vloot” blijf je toch!”

Marholm bleef daarop het antwoord schuldig, doch verborg zijn gezicht achter een dichte rookwolk.

En nu heerschte er in Scotland Yard weer vrede en rust.

Baxter mocht wegens gezondheidsredenen weer vroeg naar huis gaan.

Doch niettemin bleef hij, en iedere minuut keek hij — zooals Marholm opmerkte — met een zekere ongerustheid naar de telephoon.

Eindelijk schelde het toestel.

Marholm wilde opspringen, doch Baxter was hem reeds voor.

„Laat dat, beste Marholm! Je hebt gedurende acht dagen voor mij moeten werken!”

„Jawel, hier inspecteur van politie Baxter”, was het antwoord, dat hij door de telephoon gaf, en na verloop van vijf minuten werd er weer opgescheld.

„Wel, inspecteur”, beweerde de „vloot”, „u bent nauwelijks genezen of het is weer het oude deuntje.

„Pst! — Pst!” zei Baxter. „Dat laat men zich wel aanleunen!”

Hij maakte een beweging met de hand alsof hij geld telde.

„Als het in orde komt, valt er voor jou ook nog wat af.”

„Hm, hm, geef mij er maar liever dadelijk wat voorschot op.”

Weer ging de telephoon. Baxter verroerde zich echter nu niet.

„Wat is er aan de hand?” vroeg hij, toen Marholm naar de telephoon snelde.

„Twee auto's, die op hol zijn gegaan! Zij hebben een lantaarnpaal, een boerenvrouw met zes dozijn eieren en een hond overreden!”

Inderdaad kwamen nu twee auto's in razende vaart naar Scotland Yard en eenige minuten later stormden Lord Clife en Lord Rogers het vertrek binnen.

„Morning, inspecteur! hoe gaat het?”

„All right, gentlemen! — Marholm, de strafregisters!”

„Wat — strafregister?” stooft Lord Clife op.

„Je bent zeker nog niet hersteld”, zei Lord Rogers, waarbij hij op zijn voorhoofd wees.

„Ik verzoek u, heeren, geen beleedigingen tegenover een ambtenaar, anders krijgt u nog meer onkosten.”

„Vervloekt, wat hebben wij dan op ons geweten?” riepen de beide Lords.

„Ge hebt te snel gereden, mijne heeren”, zei Marholm met een strengen ambtenaarsblik. „Een lantaarnpaal omvergereden, de onkosten daarvan zijn drie pond.”

„Dat waart gij!” schreeuwden de beide heeren tegen elkander.

„Zes dozijn eieren, tegen 1½ penny het stuk, bedraagt twee pond vijf shilling!” rekende de „vloot”.

„Dat deed Lord Clife!” riep de kleine. „Zijn overjas ruikt naar bedorven eieren!”

„Wat? — bedorven?” schreeuwde de andere. „Dan betaal ik zeker niet!”

„Een hond doodgereden! De eigenaar eischt twintig pond schadevergoeding”, donderde de „vlooi”.

„Twintig pond voor dat mormel!” krijschte Lord Rogers.

„Aap!” antwoordde zijn begeleider.

„Vervloekt, ik — een aap?” riep Lord Rogers en sprong als een wild dier op Lord Clife aan. „Daar, daar, heb je een aap!”

En het zou tot handtastelijkheden tusschen die twee gekomen zijn, als Marholm niet tusschenbeiden was gekomen.

„Kalm, gentlemen! Dat maakt den hond niet weer levend! En den prijs heeft de eigenaar vastgesteld.”

„Maar voor twintig pond koop ik een dozijn van dergelijke beesten!”

„De duivel zal mij in stukken hakken, als ik je ooit weer als eere-president voorstel, jij idioot!” riep hij tot Baxter.

Dat was een groote belediging, maar Baxter bleef kalm.

„Het was maar een grap, gentlemen. Zulke zaken voor het gerecht? — Ik weet immers wel, wat u in zulk een koortsachtige haast naar hier drijft!”

„Mijn automaat!” schreeuwden beiden tegelijk.

„Ik weet het!”

„Zes en dertig pond sterling inclusief zegel,” rekende Marholm uit.

„Maakt per hoofd achttien pond! Gedeelde smart is halve smart,” troostte Baxter.

Hoewel zij eerst nog raasden, bleef Marholm in dit geval consequent en de beide Lords betaalden tot den laatsten penny.

„Wel, nu kunnen wij over mijn automaat spreken,” beweerde Baxter met een vergenoegden glimlach.

„Over den mijne!” schreeuwden de Lords tegelijk.

„Over den mijne!” herhaalde Baxter. „U schijnt geheel te vergeten, dat wij niet meer als presidenten tegenover elkaar staan, die met een — — —”

„Ik ben de koper!” donderde Lord Clife.

„Nee ik,” piepte de kleine dikke.

„Wel, mij heeft de trompetter-automaat 60000 pond gekost,” loog Baxter. „Wie biedt mij meer?”

„70,000 pond —”

„80,000 heb ik er reeds voor betaald!” schreeuwden beiden tot den inspecteur van politie.

„Mijn automaat!” riep Baxter.

De beide Lords keken den ambtenaar verlegen aan.

„En als boete heeft hij ook nog een pond te betalen!” riep Marholm.

„Als boete? voor wat?”

„Hij is in verregaanden staat van dronkenschap op den grond gevonden.”

„Dronken?” — De lange en de dikke begonnen te lachen. „U bedoelt Baxter zeker?”

„Geen persoonlijkheden, mijneheeren!”

„En nu over onze zaken gesproken!”

„Ja, ik wil mijn automaat hebben! Hier is de quitantie!”

En met hun quitanties in de hand stormden de beide heeren naar den inspecteur.

Deze bekeek de quitanties, waarin duidelijk vermeld stond, dat Lord Clife 70,000 en Lord Rogers 80,000 pond betaald had.

„En ik heb 50,000 pond betaald,” zuchtte hij. „Mijne heeren, wij zijn bedrogen!”

„Dat zouden wij worden!” riep Lord Clife. „Zoo-even beweerdet gij 60,000 pond. U bent een gemeene kerel, een bedrieger!”

„Moet ik daar proces-verbaal van opmaken?” vroeg de „vlooi”.

„Ja!” riep Lord Rogers. „Zulk een kerel is de inspecteur van politie van Scotland-Yard!”

„Maar nu verzoek ik om stilte!” riep Baxter, „anders laat ik je arresteeren. Wij zijn alle drie bedrogen. Wij waren alle drie even groote — — —”

„Ezels!” zei de „vlooi”. „Tweemaal honderdduizend pond — voor — wat koper en blik...”

Het scheen, dat de heeren deze meening ook waren toegedaan, want zij zwegen.

„En ik geloof, dat het overigens een holle ruimte is,” beweerde de „vlooi”, „want ik heb gedurende acht dagen de grootste moeite gedaan, doch er is geen geluid uit te krijgen.”

De gezichten der heeren werden steeds langer.

„Wij moeten naar den automaat!” riepen zij en stormden de deur uit; de „vlooi” volgde hen op de hielen — — —

En zoo stonden zij nu voor den trompetter-automaat, die gedurende vijftien dagen geheel Londen bij den neus had gehad.

Door het gevecht van de agenten had hij erg geleden, want de mooie jas hing hem in flarden om het lijf.

Maar veel erger zag hij er van binnen uit. Alles scheen daar verwoest en stuk gemaakt. —

Maar toen Baxter de klep vond, waardoor men ge-

makkelijk in den automaat kon komen, toen had zijn verbazing het toppunt bereikt, want aan de binnenzijde van die klep vond hij een stuk papier bevestigd, waarop het volgende stond geschreven:

„Ik wensch het beste, zoowel u, vriend Baxter, als de andere ezelskoppelen!

JOHN C. RAFFLES.”

„John — — C. — — Raffles!”

Alle drie konden niets anders zeggen; maar daarna wierpen zij zich met de grootste woede op den trompetter en na eenige oogenblikken was het niets dan een verbogen monster, niets dan koper en blik — voor tweemaal 100,000 pond sterling.

Toen zij weer een beetje kalm geworden waren, beloofden zij over de zaak te zullen zwijgen en de beide Lords waren nog zoo toegevend, om Baxter, — die het bedrag geleend had, — het bedrag terug te geven.

„Dat was weer een vervloekte streek van Raffles,” zei hij tot Marholm en toen zij weer alleen waren sprak hij:

„Mij heeft het ten minste — — —”

„Een pak slaag opgeleverd!” — riep de „vloot”.

„Nee — vijftien honderd pond sterling! — Daar, je moet ook eens een vroolijken dag hebben!” en bij deze woorden gaf hij de „vloot” een banknoot van tien pond.

Deze raad werd opgevolgd, want eenige dagen later stond in de „Kölnische Zeitung” de volgende advertentie:

„Er worden uitvinders van automaten gezocht.

Aanbiedingen gelieve men te zenden onder letter W, aan de Times te Londen.”

Toen John C. Raffles deze advertentie las, begon hij te lachen.

„De „vloot” geeft een levensteeken,” zei hij. „Wij hebben dien kerel schandelijk vergeten. Ik zal hem eenige pakjes tabak en deze twintig banknoten, ieder van 10 pond sterling, zenden.”

„Dat heeft hij wel verdiend,” gaf Charly Brand ten antwoord.

„En dan zullen wij ook aan de inwoners van Londen onze afrekening zenden. Ik moet hun, als trompetterautomat, tot slot toch een vroolijk stukje voorblazen.” — — —

Detective Marholm ontving het waardevolle pakket. Maar zoo heel tevreden scheen hij niet te zijn en de „Kölnische”, die hij iederen morgen las, was daarvan de oorzaak.

„Nog altijd niets, niets! En toch geloof ik, dat er nog iets komen moet.”

En waarlijk — het kwam ook!

Zes dagen, nadat hij zijn advertentie had afgestuurd, ontving hij een extra-blad zooals men in Londen nog nooit had gezien.

„Nog eens de trompetter-automat! De geniaalste streek van John C. Raffles! Het raadsel van de electromagnetische-krachtsontwikkeling. Humbug — blik.”

In dien toon stond de eene zijde van de courant volgeschreven; de andere zijde bevatte niets dan cijfers en daarboven stond:

„Een blad uit het geheime dagboek van John C. Raffles, den Groote Onbekende.”

Daarop volgde een winst- en verliesrekening, terwijl de onderteekening luidde:

„John C. Raffles, koperslager.

Onderzocht en accoord bevonden:

August Muller.

Beëdigd accountant.”

„Bravo!” riep de „vloot”.

Geheel Londen hield zich den buik vast bij het lezen dezer afrekening, slechts inspecteur Baxter kreeg weer een aanval van waanzin en Lord Clife en Rogers verheugden zich zoodanig over de blamage van Baxter, dat zij vergaten, hoe duur hun de grap gekomen was.

De volgende aflevering (No. 101) bevat:
„Beroemd geworden”.

Pakkend!

Sensationeel!

Boeiend zijn de avonturen van den beroemden Amerikaanschen Detective

NICK CARTER,

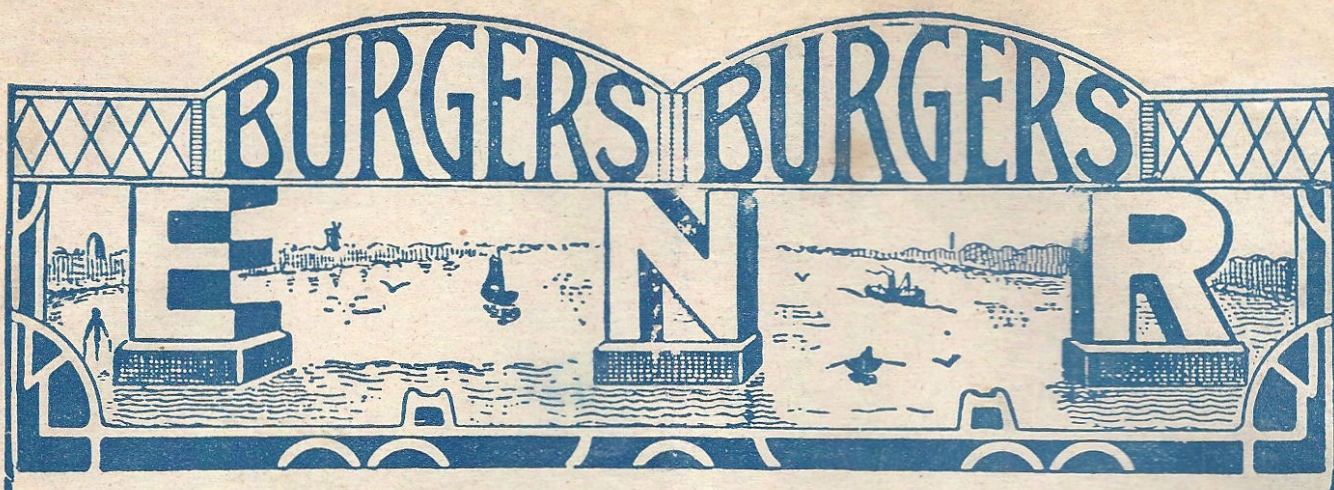
het mooiste wat ooit op het gebied van Detective-verhalen verschenen is.

Elke aflevering bevat een afgerond verhaal.

Prijs per aflevering 10 CENT.

Te bekomen in den boekhandel
en bij den Uitgever

Roman-Boekhandel voorheen A. EICHLER te Amsterdam.

Ringlagers deugen niet,

tenzij zij op de meest nauwkeurige wijze
in toepassing gebracht worden, zooals bij de

Burgers E. N. R.

Rijwielen

♫ model 1913. ♫

De krachtsbesparing is **zóó groot**, dat wij die
niet in procenten kunnen uitdrukken. —————

Één proeftocht overtuigt U !!